SHAKSPEARE VILMOS'

ÖSSZES SZINMÜVEI.

FORDITOTTA

Lemouton Emilia.

HARMADIK FÜZET.

A'

WINDSORI VÍG NŐK.

VÍGJÁTÉK 5 FELVONÁSBAN.

SHAKSPEARE VILMOS'

ÖSSZES SZÍNMÜVEI.

FORDITOTTA

LEMOUTON EMILIA.

HARMADIK FÜZET.

A'

WINDSORI VÍG NŐK.

VÍGJÁTÉK 5 FELVONÁSBAN.

A NÉPKÖNYVTÁRI KÖZPONTTÓL BP. NEM ADHATÓ EL!

PESTEN,

NYOMATOTT TRATTNER-KÁROLYI BETÜIVEL.

1845.

EGYETEMI KÖNYVTÁR DEBRECEN

A' WINDSORI VÍG NŐK.

SZEMÉLYEK.

SIR JOHN FALSTAFF.
FENTON.
SHALLOW, békebiró.
SLENDER, Shallow' unokaöccse.
FORD } két windsori lakos.
PAGE }
PAGE VILMOS, Page' kis fia.
EVANS HUGO, walisi plebános.
CAIUS, franczia orvos.
A' térdkötőhözi fogadós.
BARDOLPH }
PISTOL } Falstaff' kisérői.
NYM }
ROBIN, Falstaff' apródja.
SIMPLE, Slender' szolgája.
RUGBY, Caius orvos' szolgája.
FORDné asszonyság.
PAGEné asszonyság.
PAGE ANNA, leánya és Fenton' szerelmese.
QUICKLYné, Caius orvos' szolgálatában.
PAGE', FORD' 's a' t. szolgái.

Történethely: Windsor és környéki.

ELSŐ FELVONÁS.

ELSŐ JELENET.

Windsor. Page' háza előtt.

Shallow, Slender és Evans Hugo föllépnek.

Shal. Ne unszoljon tisztelendő Hugo ur; a' csillagkamra elébe fogom terjeszteni. Ha huszszor is sir John Falstaff volna, még sem fogna illetlenül bánni Shallow Roberttel, ki földes ur.

Slen. A' glocesteri grófságban békebiró és coram.

Shal. Igen, Slender őcsém, és cust-alorum.

Slen. Igen, és még hozzá ratulorum és született nemes, plebános ur; ki armigeronak irja magát alá, bármilly iraton, kezességen, nyugtatványon vagy kötelezvényen, armigero.

Shal. Igen, azt teszem és mindig tettem e' mult háromszáz év alatt.

Slen. Minden utódjai, kik előtte voltak megtevék és minden elődjei, kik utána fognak jönni igy teendnek, és még a' tizenkét fehér csukát is feltehetik czimerpalástokra.

Shal. Ez már régi czimerpalást.

Evans. *) A' tizengét fehér csóka iken jól áll egy réki baláston, felette jól illig rá; ez állat iken meghitt az emperrel és szerelmet jelent.

Shal. A' csuka igen fris hal; a' besózott hal vénbőrű.

Slen. Tehetek-e még valamit czimeremre, bátyám?

Shal. Igen, ha megnőszülsz.

Evans. Sületlen dolok valópan, ha mék valamit tesz rá.

Shal. Egy cseppet sem.

Evans. Iken, valópan: ha ő czimerbalástja egy részét elfoklalja, csubán három mezője marad mek önneg, egyszerű véleményem szerint. De ez mindegy, hagyjuk most ezt, ha sir John Falstaff gárosításokat gövet el ön ellen, én egyházi tak vagyok és örvendeni fokok, ha önög gözt pékés szövetséket göthetek.

Shal. A' tanács is fog felőle hallani; hisz ez túlhágás.

Evans. Nem illő, hogy egy tanács túlhákás felől halljon. Túlhákáspan nincsen istenfélés; és a' tanács, lássa, istenfélésről fok hallani givánni, nem bedig túlhákásról: ehhez algalmaztassa makát.

---

*) Evans Hugonak mint született walisinak igen törötten kellene beszélni, azonban mivel ez magyarban igen zavarná az értelmet csupán főhibáját t. i. a' b-és g-nek, p-és k-vali gyakori fölcserélését hagytam meg.

Shal. Ah! éltemre mondom, ha újra fiatal lennék a' kard végezné el ezt.

Evans Jopp ha parátok a' gardok ennek vékezésére; és mék egy más tanács is van agyamban, melly talán jó eszgözt hoz makával. — Pizonyos Bage Anna van itt, gi Bage György' leánya és iken csinos szűz.

Shal. Page Anna kisasszony? Barna haja van? és vékonyan szól mint asszony?

Evans. Ez pizony ugyanazon személy, és ében olyan mint ön givánhatja; hétszáz fontja van aranypan és ezüstpen, miget nagyatyja adott neki (az isten vidám feltámadást gölcsönözzön neki) halálos ágyán, ha tizenhetedik évét képes lesz túlérni. Jól tennénk tehát ha appa hagynók berbatvarunkat, és házasságot eszgözölnénk Abrahám ur és Bage Anna gisasszony gözött.

Slen. Hét száz fontot hagyott neki nagyatyja?

Evans. Iken, és atyja mék joppan fillérezi meg őt.

Slen. Ismerem a' fiatal hölgyet; jó tulajdonságai vannak.

Evans. Hét száz font és örökhetőségek jó adományok.

Shal. Jó, látogassuk hát meg a' derék Page urat. Ott van-e Falstaff?

Evans. Hazukságot mondjak önnek? én a' hazukot mekvetem, a' mint mekvetem azt, gi álnok, vagy mint ollyat mekvetek, gi nem őszinte. Sir John lovak ott van, és gérem hagyja makát azok által ikazkattatni gik jó akarói. Goczogtatni fogok Page ur' ajtaján. (*Kopog*) Hej! hej! Isten áldja meg itt házatokat!

(*Page föllép.*)

Page. Ki van itt?

Evans. Isten' áldása van itt, parátjával és Shallow pékepiróval együtt, és ime a' fiatal Slender ur, gi talán még más dolgokat fok önneg elpeszélni, ha a' dolgok tetszése szerint mennek.

Page. Örvendek, hogy kegyelmeteket jó egészségben találom. Köszönöm önnek vadhusát, Shallow ur.

Shal. Page ur, örvendek látásán: egészségére váljék étvágyának. Jobbnak ohajtottam volna vadhusát; roszszúl volt meglőve. Mint van a' jó Pagené asszonyság?

— Én lássa szivemből kedvelem önt, igen, egész szivemből.

Page. Köszönöm uram.

Shal. De én köszönöm, uram, lelkemre köszönöm.

Page. Örvendek látásán, jó Slender ur.

Slen. Mint van fakó agara, uram? Azt hallottam, hogy Cotsallban meggyőzetett a' futásban.

Page. Nem itélhették meg.

Slen. Ön nem akarja megvallani, nem akarja megvallani.

Shal. Ezt nem teendi; — és mégis ön hibája, bizony ön' hibája. Ez igen jó kutya, lássa.

Page. Ah, dög, uram.

Shal. Uram, bizony jó kutya és szép kutya; lehet-e ennél többet mondani? ő jó és szép. Itt van-e Sir John Falstaff?

Page. Uram. ő ittbenn van, és szeretném, ha önök közt egyetértést eszközölhetnék ki.

Shal. Ő megbántott engem Page ur.

Page. Uram, ő azt némileg elismeri.

Shal. Ha el is van ismerve, azért még sincs jóvá téve: nincsen-e ugy Page ur? Ő megbántott engem; valóban megbántott; — egy szó mint száz ő megbántott; — higye el nékem: — Shallow Robert, földes ur, azt mondja, hogy megsértetett.

Page. Itt jön Sir John.

Sir John Falstaff, Bardolph, Nym és Pistol föllépnek.

Fal. No's Shallow ur; ön be fog engem vádolni a' királynál?

Shal. Lovag, ön megverte embereimet, megölte vadamat, és feltörte vadászházamat.

Fal. De még sem csókoltam meg erdőkerülője' leányát?

Shal. Ej, félre most ezzel! feleletet kivánok.

Fal. Egyenesen fogok önnek felelni: — Mind ezt elkövettem. — Ime, most feleltem.

Shal. A' törvényhatóság megtudandja ezt.

Fal. Jobb lenne önre nézve, ha ez titokban maradna: ön ki fog nevettetni.

Evans. Pauca verba, Sir John, jó savagat.

Fal. Jó savakat? jó savanyú káposztát? — Slender, én önnek betörtem fejét; mi panasza van ellenem?

Slen. Bizony uram, panaszom van ön és zsebbelő zsiványai Bardolph, Nym és Pistol ellen. Ők a' kocsmába vezettek engem, leittattak és ezután kiüresitették zsebeimet.

Bard. Te vékony kecskesajt!

Slen. Ej, ez mit sem tesz.

Pist. Hogyan Mephostophilus?

Slen. Igen, ez mit sem tesz.

Nym. Lassan, mondom! pauca, pauca; lassan ez az én hajlamom.

Slen. Hol van Simple az én inasom? — Nem mondhatja meg nekem bátyám?

Evans. Csendesen! gérem önöget. Értsük mek most egymást: a' mint én értem, három piró van e' dolokpan: azaz Bage ur, fidelicet Bage ur; és aztán én magam, fidelicet, én magam; és végre az utolsó és harmatik rész a' térdgötőhözi fogadósom.

Page. Mi hárman ki fogjuk hallgatni, és véget vetünk közöttök mindennek.

Evans. Iken jól van: givonatot csinálok belőle jegyzék könyvembe; és ezután mungálódni fogunk e' dologban a' mennyi discretioval csak lehet.

Fal. Pistol!

Pist. Ő füleivel hall.

Evans. Az ördök' nagyanyjára! milly peszéd ez: „Ő fülével hall.“ Ej minő affectatio!

Fal. Pistol, elcsented-e Slender ur' erszényét?

Slen. Igen, e' keztyűkre mondom elcsente; (vagy máskép soha se érjek többé saját nagy szobámba) hét garast hatos fillérekben, és két lapáttallért Eduard idejéből, miknek mindegyik darabja két shilling és két fillérembe került Miller Györgynél, e' keztyűkre mondom.

Fal. Igaz ez Pistol?

Evans. Nem; igaztalan dolok, ha az emper zsebbelő tolvaj.

Pist. Ej, te hegyi vadember! — Sir John, pártfogóm, én párbajra hivom ki őt e' sárgaréz vitörre: Vedd vissza szavadat itt azonnal; vedd vissza szavadat: te söpredék és tajték, te hazudsz.

Slen. E' kesztyűkre, ugy hát ez volt. (*Nymre mutat*)

Nym. Tanácslom önnek, uram, hagyja el jó kedvét. Azt fogom mondani „meg van" ha rám szalasztja jó kedve dorongját; ez rá a' legjobb mód.

Slen. Ugy hát e' kalapra mondom e' vörös arczú tette; (*Bardolphra mutat*) mert noha meg nem emlékszem arra, mit tettem, midőn engem leitattak, azért teljességgel még sem vagyok szamár.

Fal. Mit mondasz hozzá Skarlát avagy Jankó? *)

Bard No uram, én részemről azt mondom, hogy az ifiúr kiidta magát őt értelméből.

Evans. Az az őt érzégéből: piha, milly undok a' tudatlanság!

Bard. És midőn jó részeg volt, uram, akkor mint mondják túl mentek conclusioi a' pályán.

Slen. Igen, akkor is deákúl szólott ön; de mit sem tesz. Soha sem leszek többé ittas e' csiny miatt, mig élek, ha csak nem becsületes, udvarias és jámbor emberek társaságában: ha ittas leszek, ollyakkal akarok ittas lenni, kik istentől félnek, és nem illyen részeges gazemberekkel.

Evans. Isten ugy sekélyen, ez erényes gondolkozásmód!

Fal. Önök hallják uraim, mint tagadtatnak e' dolgok mind, önök hallják.

Page Anna borral jön be; Fordné és Pagené követik őt.

Page. Nem, leányom, vidd be a' bort; mi odabenn fogunk inni. (*Page Anna elm.*)

Slen. O egek! ez Page Anna kisasszony!

Page. Mint van, Fordné asszonyság?

Fal. Fordné assonyság, lelkemre, épen jókor jön ön; engedelmével, jó asszonyság. (*Megcsókolja őt.*)

*) Két hires haramia' nevei.

Page. Feleség, üdvözöld ez urakat. — Jöjenek uraim, meleg vadhúsos pástétomunk lesz ebédre: jöjenek uraim, reménylem, hogy le fogunk itatni minden egyenetlenséget. (*Elm. mind, Shallowt, Slendert és Evanst kivéve.*)

Slen. Jobban szeretném negyven shillingnél, ha a' dal- és sonettkönyvem itt volna.

(*Simple föllép.*)

No's Simple! Hol voltál? Magamnak kell-e nékem szolgálnom, mit? — Nincs-e nálad a' talánykönyv, nincs?

Sim. A' talánykönyv? ugyan nem kölcsönözte-e Shortcake Alicenak a' mult mindszentek napján, Szent Mihály előtt 14 nappal?

Shal. Jer, öcsém, jer; mi rád várakozunk. Egy szóm van hozzád, öcsém; én bizony azt akarom mondani: hogy a' tisztelendő Hugo ur itt az imént távolról ajánlott valamit: értesz engem?

Slen. Igen uram; és ön okosnak fog engem találni: ha a' dolog ugy van, mindent elfogok követni, a' mi okos.

Shal. Igen, de érts meg.

Slen. Értem önt, uram.

Evans. Hallgassa mek javaslatit, Slender ur. Le fokom önnek a' dolkot irni, ha ön elék okos reá.

Slen. Nem, én ugy fogok tenni, a' mint Shallow bátyám mondja. Kérem bocsásson meg nékem. Ő békebiró az ő környékében, bármillyen egyűgyűnek is látszom itt.

Evans. De nem erről van most szó: hanem házasságáról.

Shal. Igen, ez a' dolog valódi nyitja.

Evans. Valóban az; csakugyan ez azon ügy: Anna kisasszonyra nézve.

Slen. No's, ha ugy van, bármilly okos feltétel alatt elveszem.

Evans. De szeretheti a' nőt? Hadd halljuk ezt szájápól vagy ajkairól; mert töpp philosophus azt tartja, hogy az ajkak a' szájnak részei: ezért őszintén, jó akarattal viseltetik-e a' leány iránt?

Shal. Slender Abrahám öcsém, szeretheted-e őt?

Slen. Reménylem uram, hogy ugy fogok cselekedni, a' mint ollyanhoz illik, ki okos tettet akarna véghez vinni.

Evans. Nem; Isten' uraira és hölgyeire, önnek positivusan kell peszélnie, hogy vágyait hozzá emelheti-e?

Shal. Igen szólj határozottan. Akarod őt jó nászajándék mellett nőül venni?

Slen. Kérésére ennél nagyobb dolgot is viszek véghez bátyám, bármilly tekintetben.

Shal. De érts meg, érts meg, kedves öcsém: a' mit én teszek, csupán iránta di kedvezésből van. Szeretheted-e a' leányt?

Slen. Ön kérelmére nőül fogom őt venni, uram; de ha eleinte nem is lesz a' szerelem olly nagy, — jobb ismeretség után növelheti az ég, ha majd házasok leszünk és több alkalmunk lesz egymást megismerni: reménylem, hogy a' meghittség több szabadalmat fog szülni; de egészen és tökéletesen dissolválva vagyok őt nőül venni, ha ön azt mondja „vedd őt nőül."

Evans. Ez igen ogos felelet: givéve a' hibát e' szóban dissolválva: resolválva a' szó a' mint ön érti. — Értelme jó

Shal. Igen, öcsém ugy hiszem, jó értelemben mondta.

Slen. Igen, vagy ha máskép van, akasszatok fel, la.

(*Page Anna föllép.*)

Shal. Itt jön a' szép Anna kisasszony. Önnek kedvéért fiatal szeretnék lenni, Anna kisasszony!

Anna. Az ebéd asztalon van; atyám kegyelmetek' társaságát ohajtja.

Shal. Kész szolgája vagyok, szép Anna kisasszony.

Evans. Isten' szent akaratára! Nem akarog jelen nem lenni az asztali imádsáknál.

Anna. Nem tetszik önnek bejönni, uram?

Slen. Nem, szivemből köszönöm, valóban; igen jól érzem magamat.

Anna. Az ebéd várakozik önre, uram.

Slen. Nem vagyok éhes, köszönöm. (*Simplehez*) Menj ficzkó, noha az én szolgám vagy, szolgálj az asztalnál Shallow bátyámnak. (*Simple elmegy.*) Egy békebiró

meghálálhatja néha barátjának az inast. — Csupán három szolgát és egy fiút tartok most, mig anyám él; de mit tesz az? mégis ugy élek mint szegény született nemes ember.

Anna. Nem mehetek be kegyelmed nélkül: ők le nem fognak ülni, mig ön be nem jön.

Slen. Lelkemre, mit sem fogok enni; de annyira köszönöm önnek, mintha ettem volna.

Anna. Kérem uram, tessék besétálni.

Slen. Inkább itt sétálok, köszönöm. A' minap megsebesíttettem lábszáromon, midőn egy vivómesterrel kardra és gyilokra játszottam (három forgást egy tál fonnyadt szilváért) és, lelkemre, azóta ki nem állhatom a' meleg étel' szagát. Mért ugatnak kutyái annyira? Medvék vannak e' városban?

Anna. Ugy hiszem vannak, uram; hallottam felőlök beszélni.

Slen. Én igen szeretem a' vadászatot; de olly hamar keveredem bajba, mint bárki Angolhonban. Ön megijed, ha egy kiszabadult medvét lát, nemde?

Anna. Igen, uram.

Slen. Ez rám nézve étel és ital: huszszor láttam Sackersont szabadon, és megfogtam lánczánál; de bizonyossá teszem önt, hogy a' nők annyira kiáltoztak és sikoltottak, hogy egész gyönyörűség volt; a' nők valóban ki nem állhatják; mert igen rút és durva állatok.

(*Page föllép.*)

Page. Jöjön jó Slender ur, jöjön; mi önre várakozunk.

Slen. Mit sem fogok enni, köszönöm, uram.

Page. Kakas és szarka! önnek ennie kell. Jöjön, jöjön.

Slen. No kérem, menjen előre.

Page. Jöjön, uram.

Slen. Anna kisasszony, menjen ön előre.

Anna. Én nem fogok uram: kérem, menjen ön előre.

Slen. Én valóban nem megyek: valóban nem fogom önt ekkép megsérteni.

Anna. Kérem, uram.

Slen. Inkább udvariatlan leszek hát, mint alkalmatlan. De ön vétkezik önmaga iránt, lelkemre. (*Elmennek.*)

MASODIK JELENET.

Ugyanott.

(*Evans Hugo és Simple föllépnek.*)

Evans. Menj és gérdezősködjél, hogy mellyik az ut Doctor Caius'házához; ott lakik bizonyos Quicklyné asszony, gi valamigép, dajgája, száraz dajgája, vagy szagácsnéja, vagy mosónéja, és téglázója.

Sim. Jól van uram.

Evans. De még jopan jön. — Add neki e' levelet; mert ez olly nő, gi ismeretségben van Bage Anna kisasszonynyal: és a' levél mekgéri és giványa tőle, hogy urad vágyait előmozditsa Bage Anna kisasszonynál: gérlek, menj. Én bevégzem epédemet: mék alma és sajt gövetkezik. (*Elmennek.*)

HARMADIK JELENET.

Szoba a' térdkötőhözi fogadóban.

Falstaff, a' fogadós, Bardolph, Nym, Pistol és Robin föllépnek.

Fal. Fogadósom a' térdkötőhöz!

Fog. Mit mond az én vasgyúróm? Szólj tanultan és okosan.

Fal. Gazdám, lelkemre, el kell bocsátanom nehányat kisérőim közül.

Fog. Küldd el, vitéz Hercules; bocsásd el őket: hadd őket ügetni, hop, hop.

Fal. Hetenkénti tiz fonton ülök.

Fog. Te császár vagy, Caesar, kaysar, és Pheazar. Én felfogadom Bardolphot; ő le fog tölcsérezni és csapolni: jól szólottam, vitéz Hector?

Fal. Tedd azt, jó gazdám.

Fog. Én elmondtam az enyémet: parancsold hát neki hogy kövessen. (*Bard.hoz*) Hadd lássalak sört haboztatni és borpalaczkokat beragasztani: egy szó mint száz; kövess. (*Fog. elm.*)

Fal. Bardolph, kövesd őt. A' csapolás jó üzérkedés: és egy régi köpenyből uj dolmány kerül; avult szolga, uj csaplárossá válhatik. Menj, Isten veled.

Bard. Ez olly életmód, mellyet rég ohajtottam; és én haladni fogok. (*Bard. elm.*)

Pist. O alávaló Gongáriai ficzkó! te a' csappal akarsz munkálódni?

Nym. Ő ivásközben nemzetett: nem különös-e a' hajlam? Lelke nem daliás, és hajlama ebben rejlik.

Fal. Örvendek, hogy ekkép megszabadultam e' taplótartótól: lopási igen nyilvánosak voltak; tolvajsága mint valami ügyetlen énekes, nem tart időmértéket.

Nym. A' jó elménczség abban áll, hogy egy pillanatnyi szünet alatt lopjon az ember.

Pist. A' bölcs „eltulajdonítás"nak nevezi ezt. Lopni? piha! a' pokolba e' kitételért!

Fal. Tehát uraim, én csaknem talpaimon járok már.

Pist. No's, hadd a' fagydaganatokat fakadozni.

Fal. Nem tehetek ellene; ravaszsággal és csemppel kell bánnom.

Pist. Fiatal hollóknak tápra van szükségük.

Fal. Ki ismeri köztetek e' városban Fordot?

Pist. Ismerem a' ficzkót: jó anyagból van.

Fal. Derék fiúk, megfogom most nektek mondani, hogy mi van most előttem.

Pist. Két rőfnyi vagy még több vastagság.

Fal. Semmi szójáték most Pistol: valóban két rőfnyi vastagságra terjed az én derekam, de semmi veszteségről, hanem nyereségről van itt szó. Rövideden, szándékom, Ford nejének a' szépet tenni: én mulatságot gyanitok benne, ő beszélget, fölszeldel és meghivó tekintetekkel kancsalit: meghitt modorjának cselekedetét gondolhatom magamnak és magaviselete legkeményebb hangja jó angolra áttéve azt mondja: „Én Sir John Falstaffé vagyok."

Pist. Csupa becsületességből jól kitanulta és angolra fordította akaratát.

Nym. A' horgony mély: megjárja-e ezen elménczség?

Fal. Most az hirlik, hogy ő igazgatja egészen férje' erszényét; az angyaloknak (pénz) egész legiojával bir.

Pist. Épen annyi ördögöket fogass fel, és rajta fiú! azt mondom én.

Nym. Az elméncség növekszik; ez jól van, elméncz-kedjétek ki nékem ez angyalokat.

Fal. Én itt levelet irtam neki; és itt még egyet Page' nejének, ki szinte nyájasan tekintett rám, és nagy birói pillantásokkal vizsgálta meg tagjaimat: tekintete sugári néha lábamat és néha jeles hasamat aranyozák meg.

Pist. Ugy ganajdombra sütött a' nap.

Nym. Köszönöm neked ez elméncségedet.

Fal. O! ő külsőmet olly vágyodó vizsgasággal futá végig, hogy szeme' kivánsága gyujtóüveg gyanánt látszott engem felemészteni. Ime tehát neki is egy levél: ő szinte kezeli az erszényt; ő egy Guianai tartomány, merő arany és jóság. Én mindkettőjök' csábitója leszek, és ők kincstárim lesznek: ők Kelet- és Nyugatindia lesznek rám nézve, ki mindkettőjökkel kereskedésbe állok. Menj, vidd e' levelet Pageához, és te pedig emezt Fordnéhoz. Mi gazdagok leszünk, fiúk, mi gazdagok leszünk.

Pist. Trojai Pandarussá váljak-e, és aczélt viseljek oldalomon? Ugy vigyen el a' manó mindent.

Nym. Nem akarok alávaló elméncséget előmozditani: ime vedd vissza az elméncz levelet. Felakarom tartani hirem' becsületét.

Fal. Vedd ficzkó (*Robinhez*) vidd hát te a' leveleket ügyesen, vitorlázz teherhajómként ez arany partokhoz. — Ti gazemberek, el innen! takarodjatok! olvadjatok fel mint a' jégdarák, menjetek; koptassátok el talpaitokat a' szaladásban; keressetek menedéket, takarodjatok! Falstaff e' kor' szeszélyét fogja megtanulni: a' franczia udvarlást, ti gazemberek, és itt ez apródom szinte.

(*Falstaff és Robin elm.*)

Pist. A' keselyűk vájják ki béleidet! a' miért palaczkokat és hamis koczkákat kezelsz, és magasan és aljasan csalod meg a' gazdagot és szegényt. Hatos fillérek lesznek zsebemben, mig te nyomorogni fogsz, alávaló phrygiai török!

Nym. Terveim vannak, mik bosszúállási elméncz-ségek.

Pist. Bosszút akarsz állni?

Nym. Az égboltra és csillagjaira esküszöm.

Pist. Elmével-e vagy aczéllal?

Nym. Mind a' két elménczséggel, én: e' szerelmi elménczségét el fogom Pagenek beszélni.

Pist. És én is fel fogom Fordnak fedezni, ímint akarja Falstaff e' gyalázatos gazember, elcsábítni galambját, magáévá tenni vagyonát, és megfertőztetni ágyát.

Nym. Rossz kedvem nem fog megszünni, méreggondolatokat fogok Pagenek sugalni; sárgasággal fogom őt eltölteni, mert a' tűzakna' kitörése veszedelmes: ez az én valódi hajlamom.

Pist. Te az elégedetlenek Marsa vagy. Én segéded vagyok; indulj előre. (*Elmegy.*)

NEGYEDIK JELENET.

Szoba Caius' házában.

Quicklyné, Simple és Rugby föllépnek.

Quicklyné. Hej, John Rugby! — Kérlek, menj az ablakhoz, és nézd meg, hogy meg nem láthatod-e Caius orvos ur' jöttét: ha ő jön és valakit a' házban talál, ismét régi szokott módjában vissza fog élni Isten türelmével és a' király' angol nyelvével.

Rug. Majd őrt fogok állni. (*Rug. elm.*)

Quicklyné. Menj; és ezért ma estve, lelkemre, meleg sert főzünk, ha majd a' kőszéntűz elaludni kezd. Ez olly becsületes, szives és jó fiú a' millyen csak szolga valaha lehet egy házban; és bizonyossá teszem önt, hogy nem ollyan csacska — fecske, sem veszekedő: legnagyobb hibája az, hogy igen szeret imádkozni; ő e' részben kissé balga, de senki sem ment a' hibáktól; azonban hagyjuk ezt. Ön azt mondja, hogy Simple Péter ön' neve?

Sim. Igen, más név' hiánya miatt.

Quicklyné. És Slender ur' szolgálatában van?

Sim. Igen, lelkemre.

Quicklyné. Nem visel-e nagy kerék szakállt, mint millyen egy keztyűs' vakarókése?

Sim. Valóban nem; csupán vékony kis arcza van, kis sárga szakállal; cainszinű szakálla van.

Quicklyné. Nem szelidszivű férfiú ő?

Sim. Igen; de azért olly erőskezü ember, mint bárki más, ki most köztem és közte áll: ő megvivott egy mezőcsőszszel.

Quicklyné. Mit mond ön? — O! meg kellene rá emlékeznem: nem tartja-e fel fejét igen magosan, és nem kevélyen sétál-e?

Sim. Igen, ő valóban ugy tesz.

Quicklyné. No, az ég ne küldjön Page Annának roszszabb szerencsét! Mondja meg Evans plebánosnak, hogy mindent el fogok ön' uráért követni, mi tehetségemben áll: Anna jó leány, és kivánom —

(*Rugby föllép.*)

Rug. Jaj nekünk! itt jön uram.

Quicklyné. Mindnyájunkat ki fog szidni. Szaladjon ide be, jó fiatal ember; menjen e' kis szobácskába. (*Bezárja Simplet a' kis szobába*) Ő nem fog sokáig maradni. — Hejh, John Rugby! John! hejh, John! — Menj, John! és kérdezősködjél uram után; talán nem jól érzi magát, mert nem jön haza: — „La, la, lalla, la, la, la 's a' t. (*énekel.*)

Caius orvos föllép.

Caius. Mit, énekelni ön itt? én nem szeretek ez lárma. Kérem, menjen és hozni nékem cabinettemből un boitier verd; egy katulya, egy katulya zöld: Érteni ön mit én mondom? egy zöld katulya.

Quicklyné. Igen, értem; elfogom önnek hozni. (*félre*) Örvendek, hogy ő maga nem ment be: ha megtalálta volna a' fiatal embert, megbolondult volna mérgében.

Caius. Fe, fe, fe! ma foi, il fait fort chaud! Je m' en vais à la cour, la grande affaire!

Quicklyné. Ez az, uram?

Caius. Oui; mettez le az enyém zsebbe; dépêchez-vous, gyorsan. — Hol van az a' gazember Rugby?

Quicklyné. Hejh! John Rugby! John!

Rug. Itt vagyok, uram.

Caius. Te John Rugby és Rugby Janko vagy; jer, vedd a' tied kard, 's jer az enyém sarkban az udvarhoz.

Rug. Már ki van készítve, uram, itt az előcsarnokban.

Caius. Az enyém becsületre, igen sokáig késedelmezek. -- Az ördög vigyen nékem! Qu'ai-je oublié? Vannak bizonyos simplek (gyógyfüvek) az enyém cabinetben, a' világért sem akarnám azok, én után hagyni.

Quicklyné. (*félre*) Jaj nékem! ő ott fogja találni a' fiatal embert és magán kivül lesz.

Caius. O diable! diable! mi van az enyém cabinetben! — Csunyaság! larron! (*kiveti Simplet*) Rugby az enyém kard!

Quicklyné. Jó uram, csendesedjék.

Caius. Miért csendesedjék én?

Quicklyné. Ezen ifjú becsületes ember.

Caius. Mit keresik aztán a' becsületes hember az enyém cabinetben? Egy hember sem becsületes ki jön az enyém cabinetbe.

Quicklyné. Esedezem, ne legyen olly phlegmaticus; hallgassa meg az igazságot: egy bizománnyal jött hozzám, Hugo plebános ur részéről.

Caius. No's.

Sim. Igen, lelkemre, hogy megkérjem őt —

Quicklyné. Hallgasson kérem.

Caius. 'Allgasson öné nyelvvel! — Mondjon el magáé elbeszélés.

Sim. Hogy megkérjem e' derék asszonyságot, ön komornáját, szólna uram mellett egykét jó szót Page Anna kisasszonynál, a' házasságra nézve.

Quicklyné. Ez valóban minden, la; de én soha sem teszem ujjaimat a' tűzbe, és nincs is rá szükségem.

Caius. 'Ugo ur küldeni önt? — Rugby, baillez nékem egy kis papirost: várakozza magát egy kis rövid ideig. (*Ir.*)

Quicklyné. Örülök, hogy ollyan nyugodt ő: ha egészen felingerült volna, olly hangosan és melancholicusan hallatta volna magát! — De mind e' mellett, fiú, mindent elkövetendek uráért mi, tehetségemben áll: és a' dolog valódi nyitja az, hogy e' franczia orvos, az

én uram, — én uramnak nevezem őt, látja ön, mivel házát igazgatom és számára mosok, fehéritek, sert főzök, sütök, surolok, ételt és italt készitek, ágyat vetek és mindent magam teszek.

Sim. Igen súlyos dolog, ha az ember szolgaságban él.

Quicklyné. Önnek is van erről fogalma? Igen súlyosnak fogja ön is találni: és korán kelni, későn feküdni; — mind a mellett megsúghatom önnek, (mert nem szeretném, ha valaki hallaná) hogy uram maga szerelmes Page Anna kisasszonyba; de mindazonáltal ismerem Anna' gondolkozásmódját; ez sem itt sem ott nincs.

Caius. Te majom, add át e' levelUgo urnak, enyém istenre, ez kihivás: le fogok vágni övé torok a' mulató erdőben; és meg fogok tanitani egy csúf majom papot mikép kell avatkozni vagy csinálni. — Te elmehetsz, nem jó neked itt sokáig maradozni: — enyém istenre, le fogok vágni mind a' kettő övé szem; enyém istenre, nem fog maradni neki egy szem, hogy övé kutya után hajigálhatik. (*Simple elm.*)

Quicklyné. Jaj! hisz ő csupán barátjáért szól.

Caius. Mit sem tenni azért! — nem mondott-e ön nekem, hogy Anna Page leszen enyém? — istenre meg fogok ölni a' bolond papot; és én kijeleltem enyém fogadós à la Jarretière, hogy mérjen ki mienk fegyverek. — Istenre, én magam akarom Anna Page.

Quicklyné. Uram, a' leány szereti önt, és minden jól fog menni. Hagyjuk az embereket csevegni: ej, a' jó idők!

Caius. Rugby, jer velem az udvarnál. — Istenre! ha nem kapom Anna Page, ki forgatom öné fej az ajtóból. Kövess engem enyém sarkon Rugby.

(*Caius és Rugby elmennek.*)

Quicklyné. Saját bolond fejedet fogod megnyerni.Nem, e' részben ismerem Annát. Egy nő sem ismeri nálam jobban Anna' gondolkozásmódját, és egy sem tehet vele többet mint én, hálá az égnek!

Fenton. (*künn*) Ki van itt benn, hejh!

Quicklyné. Ej ki lehet itt? Kérem, jöjön be.

(*Fenton föllép.*)

Fent. No's jó asszony, mint vagy?

Quicklyné. Jobban, minthogy nagysád ezt kérdezni méltóztatott.

Fent. Mi ujság? hogy van a' csinos Anna kisasszony?

Quicklyné. Uram, ő valóban csinos is, becsületes is, nyájas is, és olly nő, ki önt kedveli; ezt ez uttal mondhatom önnek; és én e' miatt hálát adok az égnek.

Fen. Boldogulni fogok, azt véled? nem lesz-e udvarlásom hasztalan?

Quicklyné. Igaz, uram, hogy minden annak kezében van, ki ott fenn van; de mindazonáltal Fenton ur, a' szentirásra mernék esküdni, hogy szereti önt. — Nincs-e nagysádnak szömölcse a' szeme felett?

Fent. Igen, valósággal ugy van; mit tudsz erről?

Quicklyné. Ej, egész elbeszélés függ ettől. — Lelkemre ördöngős kis leányka ezen Anna: — de detestálok *), hogy olly becsületes leány ő, millyen csak valaha is kenyeret tört. — Egy egész óráig csevegtünk e' szömölcsről. — Csupán e' leány' társaságában nevethetek é; noha valóban igen hajlandó ő a' cholaméliára **) és gondolkozásra. De önre nézve — jó, menjen csak igy tovább

Fen. Jó, én még ma meglátandom őt. Fogd, ime pénz a' te számodra; szólj mellettem: ha előttem látod meg őt, ajánlj kegyébe. —

Quicklyné. Meg tegyem-e? lelkemre, megteszem, és többet fogok még nagysádnak mondani a' szömölcsről és más kérőkről, legközelebbi titkos beszédünk' alkalmával.

Fen. Jó, isten veled; én igen sietek most.

(*Elmegy.*)

Quicklyné. Sok szerencsét nagyságos ur. — Ez valósággal, derék uri ember: de Anna nem szereti őt, mert jobban ismerem Anna' gondolkozásmódját, mint bárki más: — Ej teringettét, mit nem feledtem el most!

(*Elmegy.*)

*) Protestálok helyett.

**) Melancholia helyett.

MÁSODIK FELVONÁS.

ELSŐ JELENET.

Page' háza előtt.

Pagené föllép egy levéllel.

Pagené. Micsoda! Elkerültem a' szerelmes leveleket szépségem' ünnepnapjaiban és tárgyukká válok most? Hadd lássam: (*olvas*) „Ne kérdezze okát, hogy miért szeretem önt; mert noha a' szerelem szónokként használja az észt, tanácsadójául még sem fogadja el soha. Ön többé nem fiatal, és én sem vagyok az: no ez köztünk már rokonszenv. Ön víg, én is az vagyok; ha! ha! ez még nagyobb rokonszenv: ön szereti az aszúbort, én is szeretem: ohajt-e ennél nagyobb rokonszenvet? Legyen neked elég, Pagené asszony, (legalább ha beéred egy katona' szerelmével), hogy szeretlek. Nem akarom neked mondani, szánj meg engem, ez nem katonás mondat; de azt mondom szeress. Irá

Saját hű lovagod,
Ki éjjel, nappal
Vagy bármilly világnál
Egész erejével
Kész érted vívni.

John Falstaff.

Milly Herodese ez a' zsidóságnak! — o istentelen, gaz világ! — Olly ember, ki vénségből csaknem rongyokká kopott el, fiatal szerelmesként lép föl? Milly fontolatlan kifejezést kapott fel társalgásomból, az ördög nevében, e' flandriai iszákos, hogy ekkép mer felém jönni? Hiszen ő alig volt háromszor az én társaságomban. — Mit mondtam én csak neki? — és akkor még mértékletes valék vígságomban: — az ég bocsássa meg nekem!

— Én bizony, kérelmi levelet adok be a' parlamentnél a' potrohos férfiak' kiirtatásukra nézve. Mikép állhatok rajta bosszút? mert meg akarom magam bosszúlni a' millyen igaz, hogy az ő zsigeri merő puddingok.

(*Fordné föllép.*)

Fordné. Pagené! lelkemre, épen önhöz akartam menni.

Pagené. És higye el, én önhöz. Ön igen rosszúl néz ki.

Fordné. Nem, azt nem hiszem soha: az ellenkezőről győzhetném meg önt.

Pagené. De nékem valóban ugy látszik.

Fordné. Ám legyen; mégis mint mondám az ellenkezőről győzhetném meg önt. O Pagené asszony! adjon nékem valami jó tanácsot!

Pagené. Miről van szó, asszony?

Fordné. O kedvesem! ha egy csekélységre nem tekintenék, nagy megtiszteltetéshez juthatnék!

Pagené. Akaszd fel a' csekélységet, asszony; és fogadd el a' megtiszteltetést. Miről van szó? — Ne bibelődjél csekélységekkel; — mi baj?

Fordné. Ha csupán csak örökre a' pokolba akarnék menni, lovag lehetnék.

Pagené. Micsoda? — hazudsz. — Ford Alice lovag! — E' lovagok el szoktak aljasodni; és igy jobb lenne, ha meg nem változtatnád' nemességed állapotát.

Fordné. Gyertyát égetünk mi fényes nappal: — ime olvasd, olvasd; — nézd csak mi módon lehetnék lovaggá. — A' legrosszabbat fogom gondolni minden elhizott férfiakról, mig csak szemem lesz, a' férfiak kinézésének megkülönböztetésére; és mind e' mellett nem akart esküdni, dicsérte a' nők' szerénységét és olly rendesen és illedelmesen gáncsola minden illetlenséget, hogy esküdni mertem volna, miként gondolkozásmódja megegyezik szavai igazságával, de ezek annyira sem függnek össze és illenek hozzá, mint a' századik zsoltár a' „zöld ruhaujj" melodiájára. Milly szélvész, kérdezem most én, hordta e' czethalat annyi halzsirral hasában, a' windsori partra? Mikép bosszúlhatom magam meg rajta? A' legjobb mód ugy hiszem az lenne, ha reménnyel kecsegtetném őt,

mig a' kéj' elvetemedett tüze felolvasztotta őt saját zsirjában. — Hallottál-e valaha ehhez hasonlót?

Pagené. Betűről betűre, csupán a' nevek Pagené és Fordné különböznek egymástól! — E' rossz vélemények' tömkelegében, nagy vigasztalásodra, vedd leveled ikertestvérét: de legyen tied az első örökös, mert bizonyossá teszlek, hogy enyém soha sem lesz. Jót állok érte, hogy ezer vagy több illyen levele van, fehéren hagyott hellyel a' különböző nevekre és ezek a' második kiadásból valók. Ő kétségkivül ki fogja nyomatni: és mit sem gondol azzal, hogy mit teszen a' sajtó alá, minthogy mindkettőnket az alá akart hozni: inkább óriásné szeretnék lenni és a' Pelion alatt feküdni. Valósággal husz kicsapongó gerliczét találok neked elébb mintsem egy tiszta erkölcsü férfit.

Fordné. Bizony ez épen az: ugyanazon kézirás, ugyanazon szavak. Mit gondol ez felölünk?

Pagené. Azt nem tudom; ez csak nem arra bir, hogy saját tisztességemmel veszekedjem. Mint ollyannal fogok magammal bánni, kit épen nem ismerek; mert hacsak ő nem ismerne bennem valami jellemvonást, melly enmagam előtt ismeretlen, soha sem csáklyázott volna engem illy dühösen.

Fordné. Te csáklyázásnak nevezed ezt? Bizonyos vagyok benne, hogy őt a' födelék felett tartom fenn.

Pagené. Én is; ha zugóim alá kerül, soha sem megyek többé a' tengerre. Bosszúljuk meg magunkat rajta: rendeljük őt találkozásra; tettessük magunkat mintha kérelmének engednénk; és csaljuk őt ravaszúl tovább meg tovább, mig lovait el nem zálogosítja a' térdkötőhözi fogadósunknál.

Fordné. Igen, én kész vagyok bármilly csinyt elkövetni ellene, melly be nem mocskolja becsületünk' szeplőtlenségét. O! ha férjem e' levelet látná! ez szerelemféltésének örök tápot adna.

Pagené. Ej nézze csak, im' itt jön ő; és jó férjem szinte: ő olly távol van a' féltéstől mint én attól, hogy neki okot adjak; és ez mint reménylem, megmérhetetlen távolság.

Fordné. Annál boldogabb nő ön·

Pagené. Tanácskozzunk együtt ez elhizott lovag felett. Jöjön velem. (*Félre vonulnak.*)

(*Ford, Pistol, Page és Nym föllépnek.*)

Ford. Bizony reménylem, hogy nincs ugy.

Pist. A' remény némelly dolgokban szaglalás nélküli kutya: Sir John szereti nődet.

Ford. Ej, uram, nőm nem fiatal.

Pist. Ő udvarol magasnak és alacsonynak, gazdagnak és szegénynek, fiatalnak és vénnek, bárkinek, Ford. Ő szereti a' zagyvalékot: Ford, gondold meg ezt.

Ford. Szereti nőmet?

Pist Májt emésztő lánggal: tégy ellene, vagy menj Actaeon gyanánt vadász zajjal sarkaidon. O! undok e' szó!

Ford. Milly szó, uram?

Pist A' szarvakat értem. Isten veled, vigyázz; nyisd fel szemedet, mert a' tolvajok éjjel lappangnak: vigyázz, vagy másképen énekelnek a' kakukmadarak mielőtt még eljönne a' nyár. — Jer káplár. — Higy neki Page; ő okosan szól. (*Pistol elmegy*)

Ford. Türelmes leszek; majd nyomára jutok a' dolognak.

Nym. És ez való „ (*Pagehez*) Én nem szeretem a' hazugság' szeszélyét. Ő megsértett engem bizonyos szeszélyekben: nékem kellett volna a' szeszélyes levelet hozzá vinni, de kardom van, és szükség' esetében majd bele fog harapni Ő szereti nejét; ebből áll az egész dolog. Nevem Nym káplár: én mondom és állítom, hogy igaz: — nevem Nym, és Falstaff szereti ön nejét. — Éljen boldogúl. Én nem szeretem a' kenyér és sajt' szeszét és ez az igazi szeszély. Isten önnel. (*Nym elm.*)

Page. Az igazi szeszély, mondá ő! Ez egy ficzkó, ki minden angolt kiijeszt eszéből

Ford. Én felkeresem Falstaffot.

Page. Soha sem hallottam illy lassanszóló gazembert

Ford. Ha illyennek találom, jó.

Page. Én nem hiszek illy chinainak, habár e' város' papja, igazságszerető férfi gyanánt ajánlaná őt.

Ford. Jó, okos ficzkó volt: hisz jól van.

(*Pagené és Fordné előre jönnek.*)

Page. No's Margit!

Pagené. Hová mész György? — halld csak.

Fordné. Hogy vagy, édes Ferenczem? mért vagy olly búskomor?

Ford. Én búskomor! én nem vagyok búskomor. — Eredj haza, menj.

Fordné. Valóban, ismét töprenkedel valamin. Nem jön-e Pagené asszony?

Pagené. Önnel megyek. — Te eljövendsz ebédre, György? — (*félre Fordnehoz*) Nézze csak, ki jön amonnan: ez leszen küldöttünk, e' hitvány lovaghoz.

(*Quicklyné föllép.*)

Fordné. Higye el, rá gondoltam én is: ő épen arra való.

Pagené. Ön Anna leányomat jött meglátogatni?

Quicklyné. Igen valóban; kérem, hogy van a' jó Anna kisasszony?

Pagené. Jöjön be velünk; egy órányi beszélgetésünk van önnel. (*Pagené, Fordné és Quicklyné elm.*)

Page. No's Ford ur?

Ford. Hallotta ön mit nekem e' gazember mondott, vagy nem?

Page. Igen; és ön hallotta mit nekem a' másik mondott?

Ford. Hiszi-e hogy igazat mondtak?

Page. Az akasztófára e' gazemberekkel; nem hiszem hogy illyen szándéka legyen a' lovagnak: de azok, kik őt nejeink iránti szándékkal vádolják, elűzött szolgáinak egy fogatja; igazi csavargók, mióta szolgálat nélkül vannak.

Ford. Az ő szolgái voltak ezek?

Page. Bizonyosan.

Ford. Azért még sem látom a' dolgot szebb színben. — Nem lakik-e a' térdkötőnél?

page. Igen, minden bizonnyal. Ha ez utat akarná tenni nőm felé, szabadon átengedném őt neki: és ha többet nyer tőle mint durva szavakat, fejemre szálljon a' többi mind.

Ford. Én nem kételkedem nőmben, de bizony nem szeretném őket egyedül hagyni. Egy férj könnyen lehet felette bizodalmas: én nem szeretném, ha valami fejemre szállna. Én ekkép nem nyughatom meg.

Page. Nézze csak im' itt jön a' térdkötőhözi dagályos fogadós. Vagy bor van fejében, vagy pénz zsebében, midőn illyen vigan néz ki — Mint van, fogadós uram?

(*A' fogadós és Shallow föllépnek.*)

Fog. Hogy vagy vasgyúró! te nemes ember vagy. Cavaliero békebiró mondom én!

Shal. Jövök már, gazdám, jövök. — Huszszor jó estvét, jó Page ur. Page ur, nem akar-e velünk jönni. Egy pompás tréfánk lesz.

Fog. Mondd el neki cavaliero — békebiró; beszéld el neki, vasgyúró.

Shal. Uram, a' tisztelendő Hugo ur, a' walisi pap és Caius, a' franczia orvos párbajt vivnak.

Ford. Jó fogadós, egy szóm van önhöz.

Fog. Mit mondasz, vasgyúróm? (*félre mennek*)

Shal. (*Pagehez*) Nem akar-e velünk jönni ennek megtekintésére? Víg fogadósomra bizatott a' fegyverek megmérése, és ő ugy hiszem különböző helyekre rendelte őket; mert azt hallom, higye nekem, hogy a' plebános nem ért tréfát. Hallja csak, elmondom önnek, miből fog állni tréfánk

Fog. Nincs követelésed az én lovagomtól, nemes lovagom?

Ford. Nincs, lelkemre mondom; de egy palaczk égetett asszúbort adok neked, ha hozzá férhetést eszközölsz számomra, és azt mondod neki, hogy nevem Patak, csupán tréfából.

Fog. Itt a' kezem, vitézem: szabad bejárásod és kijárásod leszen; jól mondám ezt? és neved Patak lesz. Ő víg lovag. Nem jöttök-e gyermekim?

Shal. Vigy magaddal, gazdám.

Page. Azt hallottam, hogy a' franczia igen ügyes a' kardforgatásban.

Shal. Csitt, uram! Többet mondhattam volna önnek: a' mai időben kimért távolságra állnak, és meg vannak önöknek kirohanási, szurási 's még tudja az ég micsodái;

a' szív teszi az egészet, Page úr; ez ám az igazi. Én megéltem az időt, mellyben hosszú kardommal négy erős ficzkót megugrasztottam volna patkányok gyanánt.

Fog Erre fiúk, erre, erre, vagy nem ballagjunk-e el?

Page. Önnel megyünk — Inkább szeretném őket veszekedni mintsem vívni látni.

(*A' fogadós, Shallow és Page elmennek.*)

Ford. Noha Page gondatlan bolond és olly erősen épít neje' gyarlóságára, én még sem mellőzhetem el olly könnyen véleményemet: ő Page' házánál vele volt, és nem tudom, hogy mit míveltek ott. Jó, én majd jobban vizsgálandom meg a' dolgot; és álruháskodásommal kikémlelhetem Falstaffot. Ha ártatlannak találom, ugy nincsen veszve fáradságom; ha nem az, ugy jóra fordítám fáradozásomat. (*Elmennek.*)

MÁSODIK JELENET.

Szoba a' térdkötőhözi fogadóban.

Falstaff és Pistol föllépnek.

Fal. Egy fillért sem kölcsönözök neked.

Pist. Ugy hát osztrigám a' világ, mellyet kardommal felnyitandok.

Fal Egy fillért sem. Nem bántam ficzkó, hogy elzálogosítád becsületes kinézésemet: alkalmatlankodtam jó barátimnak háromszori halasztásparancsért számodra és lótársad Nym számára; máskép a' rostélyzaton keresztül néztetek volna, mint egy pár ikerpávián. Én a' pokolra kárhoztattam el, a' miért megesküvém nemes barátimnak, hogy ti jó katonák és derék ficzkók vagytok: és midőn Brigitta asszony elveszté legyezője' nyelét, becsületemre fogadám, hogy te nem vetted el.

Pist. Nem osztakoztál-e velem? nem kaptál-e 15 fillért?

Fal. Joggal, te gazember, jog szerint: azt hiszed, hogy ingyen fogom lelkemet veszélyeztetni? Egy szó mint száz, ne akaszd magad rám, én nem vagyok akasztófád: — menj, fordítsd hasznodra a' rövid kést és tolongást:

— 's menj a' te keritővári lakodba. — Te nem akarsz nékem levelet vinni, gazember! — te becsületedre hivatkozol! — Ej, te határtalan alávalóság, én teszek mit csak tehetek, hogy becsületem határiban megmaradjak. Én, én, én magam, bal kézt hagyván néha az istenfélést, és inségembe rejtvén el becsületemet, kénytelen vagyok cselt szőni, a' kerités mögött lapangni, és leselkedni; és te gazember mégis elakarod sánczolni rongyaidat, vadmacska tekinteteidet, sörházi szólásmódjaidat, és merész káromkodásidat a' becsület menedéke alá! Te nem akarod tenni, te? —

Pist. Én megbánom vétkemet: mi többet kivánhatsz embertől?

(*Robin föllép.*)

Rob. Uram, egy nő van itt, ki önnel szólni akar.

Fal. Hadd őt közeledni.

(*Quicklyné föllép.*)

Quicklyné. Jó reggelt kivánok nagyságodnak.

Fal. Jó reggelt, jó asszony.

Quicklyné. Nem ugy, nagysád' engedelmével.

Fal. Jó leány tehát

Quicklyné. Erre esküdni mernék; a' mint anyám tett az első órában, mellyben születtem.

Fal. Én hiszek az eskünek. Mit kiván tőlem?

Quicklyné. Bátorkodhatom-e nagyságodnak egy vagy két szót mondani?

Fal. Két ezret, szép nő; és én majd szerencséltetni foglak hallgatással.

Quicklyné. Egy bizonyos Fordné létezik itt, uram: — kérem, jöjön kissé közelebb. — Én magam Caius orvosnál lakom

Fal. Jó, tovább: tehát Fordné, mondá ön.

Quicklyné. Nagysád nagyon igazat szól: — kérem, nagyságos ur, jöjön kissé közelebb.

Fal. Bizonyossá teszlek, hogy senki sem hall bennünket: — ezek mind az én emberim, saját emberim.

Quicklyné. Valóban azok? Az ég áldja meg őket, és vegye az ő szolgálatába!

Fal. No's: Fordné asszonyság — mit tudsz róla?

Quicklyné. Bizony uram, jó teremtés ő. Uram Isten, nagysád nagy gonosztévő: no az ég bocsássa meg önnek és mindnyájunknak, ez ohajtásom!

Fal. Tehát Fordné: tovább, Fordné asszonyság, —

Quicklyné. No's az egész dolog ebben áll Olly forgásba hozta ön őt, hogy csodálatos: a' legjobb udvaroncz, midőn az udvar még Windsorban szállásolt, sem hozhatá őt illy forgásba; azonban voltak itt, lovagok és főurak, és nemesek hintóikkal; bizonyossá teszem önt, hogy hintó hintó után, levél levél után, 's ajándék ajándék után jött; olly jó illatúak voltak! merő pézsma, és lelkemre annyira csörögtek a' selyem és arany miatt és olly csinos szavakkal éltek, olly borral és czukorral, melly a' legjobb és legszebb volt, és megnyerhették volna bármilly nő' szivét, de én bizonyossá teszem önt, hogy soha sem nyerhettek tőle, még csak egy tekintetet sem. Én magam husz angyalt (pénz) kaptam még csak ma reggel; de én szembe szállok minden angyalokkal (bármilly értelemben vegyék) ha csak nincsenek a' becsület' utján: — és én bizonyossá teszem önt, hogy közülök a' legbüszkébbel még csak nem is szörpölt egy csészéből soha; és mégis voltak itt grófok, a' mi több királyi testőrök; de bizonyossá teszem önt, hogy ez neki mindegy.

Fal. De mit mond ő hozzám? Légy rövid jó Mercurném

Quicklyné. No, ő megkapta levelét, mellyért is ezer köszönetet küld; és tudtára adja önnek, hogy férje távol leszen a' háztól tiz és tizenegy óra közt.

Fal. Tiz és tizenegy óra közt?

Quicklyné. Igen, valóban; és ekkor megnézheti ön a' tudva lévő képet, mondá ő: Ford ur, férje, nem lesz honn. Fájdalom! a' jó asszony rosszúl él vele; ő igen szerelemféltő ember; a' jó lélek igen mogorva éltet él vele

Fal. Tiz és tizenegy közt. — Asszony ajánlj engem kegyébe, én nem fogok hiányzani.

Quicklyné. Jól mondá ön. De más bizományom is van még nagyságodhoz: Pagené szinte üdvözli önt, teljes szivéből; — és engedje hogy megsugjam önnek, hogy olly udvarias és becsületes asszony, (mondom önnek) ki

olly kevéssé fogja elmellőzni reggeli és estvéli imáját, mint más nő itt Windsorban, bárki legyen ő. És ő megparancsolá nekem, mondanám meg nagyságodnak, hogy férje ritkán távozik el a' háztól, de ő reményli, hogy mégis lesz olly idő. En soha sem ismerék asszonyt, ki annyira bálványozott egy férfiút: én bizonyosnak hiszem, hogy ön varázsokkal bir; igen, lelkemre.

Fal. Nem én, erről bizonyossá teszlek; kivévén jó tagjaimat, más varázsim nincsenek.

Quicklyné. Az ég áldja meg nagyságodat értök.

Fal. De kérlek, mondd meg nekem: közölték-e egymással Pagené és Fordné, hogy szeretnek engem?

Quicklyné. Ez szép tréfa lenne valóban! — reményiem, hogy nem lesznek olyan ügyetlenek: — ez szép dolog lenne lelkemre! — De Pagené kéreti önt mindenre mi kedves ön előtt, küldené neki ön kis apródját: férje különös infectioval *) viseltetik e' kis apród iránt; és Page ur valóban, becsületes ember. Egy nő sem él Windsorban kellemesebben, mint ő: ő tehet a' mit akar, mondhat a' mit akar, bevesz mindent, kifizet mindent, lefekszik mikor neki tetszik, felkel mikor neki tetszik, minden ugy megy, mint ő akarja; és ő ezt valóban megérdemli, mert, ha van Windsorban jó asszony, ugy ő az. El kell apródját neki küldenie nagyságodnak; itt mi sem segit.

Fal. No, el fogom küldeni.

Quicklyné. Tehát tegye meg: és lássa, ő kettőjök közt jöhet, mehet; de minden esetre jelszavuk legyen önöknek, hogy megismerhessék egy más gondolatit, és a' fiú még se értsen meg semmit: mert nem jó, hogy gyermekek bármilly gonoszságról tudjanak; vén emberek, mint nagysád tudja hallgatók, a' mint mondani szokás, és ismerik a' világot.

Fal. Élj boldogúl! mondd tiszteletemet mindkettőjöknek. Ime erszényem; de azért mégis adósod maradok.— Fiú, menj e' nővel. — Ez ujságok megzavarják eszemet.

(*Quicklyné és Robin elm.*)

---

*) Affectio helyett.

Pist. E' nőszemély egy, Cupido' révészi közül. — tegyetek rá több vitorlát, fel a' sánczeszközökkel; tüzeljetek! ő az én zsákmányom, vagy máskép, nyeljen el mindnyájunkat az oczeán. (*Pistol elmegy*)

Fal. Mit szólsz, te vén Jankó, eredj; többre becsülöm ezentúl vén testedet, mint eddig tettem. Még mindig utánad fognak-e tekinteni? Miután annyi pénz költetett rád, szerezni akarsz-e most? Jó test, köszönöm neked: hadd őket beszélni, hogy igen elhizott vagy; csak szép légy, a' többi mit sem tesz.

(*Bardolph föllép.*)

Bard. Sir John, bizonyos Patak ur van lent, ki igen szeretne önnel szólni és megismerkedni; és nagyságodnak asszúbort küldött, reggeli italra.

Fal. Patak az ő neve?

Bard. Igen, uram.

Fal. Hivd őt be. (*Bard. el.*) Efféle Patakokat szivesen látok, mellyek illy nedvvel áradnak ki. Ah! ha! Fordné, Pagené asszonyságim, körülhaloztam én benneteket? csak rajta; via!

(*Bardolph visszajön Forddal, ki álruhában van.*)

Ford Isten áldja meg önt, uram.

Fal. És önt is, uram: ön beszélni akart velem?

Ford. Bátor vagyok, önnek illy kevés előkészületek után alkalmatlankodni.

Fal. Szivesen látom. Mit kiván? — Hagyj magunkra, pinczér. (*Bardolph elm.*)

Ford. Uram, én olly ember vagyok, ki sok pénzt költött el: nevem Patak.

Fal. Jó Patak ur, közelebbi ismeretségét ohajtom.

Ford. Jó Sir John, én az önnéért könyörgök: nem azért, hogy terhére legyek, mert értésére kell adnom, hogy magamat képesebbnek tartom kölcsönözésre, mint önt, a' mi engem ez idétlen alkalmatlankodásra felbátorított, mert azt mondják; ha a' pénz előre jár, minden ut nyitva áll.

Fal. A' pénz, uram, jó katona, és keresztül vágja magát.

Ford. Az igaz, és egy pénzzel telt erszényem van itt, melly terhemre van; ha segitni akar nekem azt hordani,

Sir John, vegye el az egészet, vagy a' felet, hogy könnyítsen terhemen.

Fal. Uram, nem tudom, miképen érdemelhetém meg azt, hogy teherhordója legyek.

Ford. El fogom önnek mondani, uram, ha meg akar engem hallgatni.

Fal. Szóljon jó Patak ur; örvendeni fogok ha szolgálhatok önnek.

Ford. Uram, hallom, hogy tanult ember ön, — rövid fogok önnel lenni, — és én rég ismérem önt, noha soha sem volt annyi alkalmam, mint kívánságom, önnel megismerkedni Egy dolgot fedezendek fel önnek, mellyben igen le kell lepleznem saját tehetetlenségemet; de jó sir John, mialatt egyik szemét balgaságimra fordítja, ha önnek felfedezendem, vesse a' másikat, saját balgasági lajstromára, hogy annál könyebben essem keresztül önnek feddésén, minthogy ön maga tudja, milly könnyű ekkép hibázni.

Fal. Igen jól van uram; folytassa.

For. Egy nő van itt e' városban, férjének neve Ford.

Fal. No's uram?

Ford. Sokáig szerettem őt, és bizonyossá teszem, hogy sokat költöttem rá; hódolatteljes figyelemmel követtem őt; fontossá tevék minden ürügyet, melly alatt találkozhattam vele; felkerestem a' legkisebb alkalmat, melly csak legkevésbé is láttatá velem: sok ajándékot vettem, nemcsak azért, hogy neki adhassam; de még bőven meg is ajándékoztam többeket, hogy megtudjam, mit szeretne. Egy szóval üldöztem őt, a' mint engem a' szerelem üldözött t. i. minden alkalmak szárnyain: de bármit érdemlettem volna, vagy érzelmim vagy költségeim által, abban mégis bizonyos vagyok, hogy jutalmat nem kaptam, ha csak a' tapasztalás nem kincs; ezt végtelen drágán vásároltam meg; mi arra tanított, hogy ezt mondjam: „A' szerelem árnyként röpül, ha üldöztetik; üldözvén azt, ki előtte fut, és futván üldözője elől."

Fal. Nem kapott-e tőle elégtételi igéretet?

Ford. Soha.

Fal. És kérve sem kényszerité őt e' végre.

Ford. Soha.

Fal. Milly nemü volt tehát szerelme?

Ford. Mint szép ház, melly más ember' földjén épitetik, ugy hogy elvesztém épületemet, elvesztvén a' helyet, mellyre épitém.

Fal. Mért fedezte ezt fel nékem?

Ford. Mert ezt elbeszélvén, mindent megmondtam önnek, Nehányan azt mondják, hogy noha nekem becsületesnek látszik, másutt, olly messze megyen vígsága, hogy igen rossz vélekedésekre ád okot. Most jön sir John, kérelmem főpontja: ön jeles nevelésü, bámulandó ékesszólásu nemesember, ki előkelőkkel áll összeköttésben, nagy tekintetetben áll helyzetére és személyére nézve, és közösen dicsértetik sok harcz-, udvar- és tanulmányokbani érdemei végett.

Fal. O uram!

Ford. Higye el, hiszen ugy is tudja ön — Ime pénz; költse el, költse el: költsön még többet; költse el egész birtokomat, ajándékozzon nékem érte, csupán annyit idejéből, mennyi arra szükséges, hogy szerelmi ostromot kezdjen e' Fordné becsülete ellen: használja hódító mesterségét, nyerje meg őt annyira, hogy önt meghallgassa; ha ezt egy ember eszközölheti, ugy ön az, elébb mint bárki más.

Fal. Megegyeznék-e belé szerelme' indulatossága, ha én nyerném meg azt, mit ön akarna élvezni? Ugy hiszem, igen visszás rendeletet szab ön magának elő.

Ford. O! értse meg tervemet. Ö olly biztosan épit becsülete' jelességére, hogy lelkem' őrültsége nem meri magát bejelenteni nála: ő igen fényes arra, hogy az ember rá tekintsen. Most, ha valami alapos felfedezéssel jöhetnék elébe, vágyaimnak alkalmuk és okuk lenne, hogy kegyébe ajánlják magokat; ekkor kiűzhetném őt tisztasága', hirneve' 's házassági esküje' sánczából és ezer más védfalakból, mik igen erősen harczolnak most ellenem. Mit mond erre sir John?

Fal. Patak ur, először is bátorkodom önnek pénzét elfogadni; ezután, nyujtsa ide kezét; és végre, a' millyen igaz, hogy nemes ember vagyok, ha akarja, birni fogja Ford' nejét.

Ford. O jó ur!

Fal. Mondom, hogy birni fogja.

Ford. Ne kimélje a' pénzt, sir John; nem fog az önnek hiányzani.

Fal. Ne kimélje Fordnét, Patak ur, nem fog ő önnek hiányzani. Én hozzá fogok menni (már csak megmondom önnek) saját hozzárendelésére; épen akkor, midőn ön bejött, ment el tőlem segédnője vagy hirvivőnője: mondom önnek, hogy nála leszek tiz és tizenegy közt; mert azon időben nem lesz honn a' szerelemféltő gazficzkó, az ő férje. Jőjön hozzám ma estve, majd megtudandja, mint sikerülnek ügyeim.

Ford. Ismeretsége áldás, rám nézve. — Ismeri ön Fordot, uram?

Fal. Akasztófát neki, a' szegény megcsalatott ficzkónak! Én nem ismerem őt. — De még vétkezem ellene szegénynek nevezvén őt: azt mondják, hogy a' szerelemféltő, gyáva férj, pénztömegekkel bir; azért látszik nekem neje olly bájlónak. A' hitvány ficzkó' pénzesládájának kulcsaként fogom a' nőt használni, és ott tartom meg aratási ünnepemet.

Ford. Szeretném uram, ha ön Fordot ismerné, hogy kikerülhesse ha őt meglátja.

Fal. Akasszák fel a' gaz, besóslevezett ficzkót! Ki fogom őt elméjéből forgatni; tiszteletben tartandom dorongommal, melly légtüneményként függjön a' gyáva férj szarvai felett: Patak ur, látni fogod, hogy legyőzendem a' nyomorultat, és te birni fogod nejét. — Jer csak hozzám, ma estve. — Ford gazember, és én nagyobbitni fogom czimerét; te Patak, gazember és gyáva férjnek fogod megismerni. — Jer csak korán estve hozzám.

(*Elmegy*)

Ford. Milly átkozott, epicureus ficzkó ez! — Szivem szinte megreped türelmetlenségében! — Ki mondja, hogy ez megfontolatlan szerelemféltés? nőm hozzá küldött, az óra meg van határozva, kész a' szövetség. Gondolta ezt volna valaki? — Lássátok csak milly pokol, hitszegő nővel birni! ágyam megfertőztetve, pénzesládáim megsarczolva, 's hirnevem szétrágva leszen; és nem elég, hogy el kell ez undok bántalmat szenvednem, hanem még annak

gyalázatos csúfneveit is el kell fogadnom, ki engem ekkép megsért. Csúfnevek! czimek! — Amaimon jól hangzik, Lucifer szinte; Barbason szinte; noha ördögök nevei, gonosz szellemek' czimei: de megcsalatott férj! gyáva megcsalatott férj! magának az ördögnek sincsen illy neve. Page szamár, gondatlan szamár; ő bizni akar nejében, nem akar szerelemféltő lenni: inkább egy flandriaira bizom vajamat, a' walisi Hugo plebánosra sajtomat, egy irlandira pálinkapalaczkomat, vagy tolvajra poroszkáló heréltlóvamat, mintsem nőmet önmagára: mert ekkor, hol tervezik, hol gondolkozik, hol töprenkedik; és mit a' nők szíveikben gondolnak, azt véghez is viszik; habár szívük megszakad, mégis véghez viszik. Hálá az égnek szerelemféltésemért! — tizenegykor! ezt meg fogom akadályozni, leálarczozom nőmet, megbosszulom magam Falstaffon, és kinevetem Paget. Azonnal hozzá fogok, jobb három órával korábban kezdeni, mintsem egy perczczel késni. Szégyen és gyalázat! megcsalatott férj! gyáva férj! gyáva férj! (*Elmegy.*)

HARMADIK JELENET.

Mulatóerdő Windsorban.

Caius és Rugby föllépnek.

Caius. Rugby Jankó!

Rug. Uram!

Caius. 'Ány az óra, Jankó?

Rug. Elmult már az óra, uram, mellyre a' tisztelendő Hugo ur megigérte, hogy itt leend.

Caius. Enyém Istenre! ő megmentett az övé lélek, hogy nem jött: jól imádkozta az övé Biblia, hogy nem jött. Enyém istenre, Rugby János, ő már meghalt, ha eljönni ő.

Rug. Ő okos, uram; tudta hogy nagysád meg fogná őt ölni, ha jönne.

Caius. Enyém istenre, a' hering nem olly lenni, mint én őt megölni akarni. Vedd a' tied kard János; meg fogok neked mutatni, mikép akarom megölni őt.

Rug. Fájdalom uram! Nem tudok vivni.

Caius. Csufság! vedd a' tied kard.

Rug. Álljon meg, uram, emberek jönnek ide.

(*A' fogadós, Shallow, Slender és Page föllépnek*)

Fog. Isten áldjon meg téged, vitéz-doctor!

Shal. Üdvözlöm önt, Caius orvos ur.

Page. Ej, ön az itt, jó orvos ur?

Sten. Jó reggelt kivánok önnek, orvos ur.

Caius. Mit tenni önök mind, egy, kettő, 'árom, négy jönni ide?

Fog. Azért, hogy vivni lássunk téged, hogy döfni, kardodat keresztbe tenni, hogy itt meg ott lássunk téged; hogy puntodat, stoccatodat, hátrálásodat, kimért távolságodat, előnyomulásodat lássuk. Meghalt ő, Ethiopusom? meghalt ő, Franciscom? ha! vitézem! mit szól az én Aesculapom? Galenom? bodzaszivem? ha! meghalt ő, rongyvitézem? meghalt ő?

Caius. Enyém istenre! ő a' leggyávább fajankó lenni a' világon; ő nem mutatott meg az övé arcz.

Fog. Te castiliai király vagy, Gyógyszerüveg király, Göröghon' Hectorja vagy, fiam.

Caius. Kérek, legyenek tanúk, 'ogy mi 'atan vagy 'eten várakoztunk re', két vagy 'árom óráig, és ő nem jött.

Shal. Ő az okosabb, orvos ur: ő lélekgyógyász, és ön testgyógyász; ha önök vivnának, rendeltetésök ellen tennének. Nem igaz, Page ur?

Page. Shallow ur, ön maga nagy vivó volt, noha most a' béke' embere.

Shal. Teringettét! Page ur, noha most vén, és a' béke' embere vagyok, ha kivont kardot látok, viszketnek újaim arra, hogy egy fordulatot tegyek. Noha mi békebirók, orvosok és egyházitagok vagyunk, Page ur, van mégis bennünk egy kis fiatalkori só; mi nők' fiai vagyunk, Page ur.

Page. Az igaz, Shallow ur.

Shal. Meg fog erről győződni, Page ur. Caius orvos ur, én azért jövék, hogy önt haza vezessem. Én megesküdt békebiró vagyok: ön bölcs orvosnak mutatkozott, és a' tisztelendő Hugo ur, bölcs és türelmes egyháziembernek. Önnek velem kell jönnie, orvos ur.

Fog. Engedelmeddel, békebiró vendégem: — egy szóra, monsieur Gyógyszerüveg kandikáló!

Caius. Gyógyszeröveg-kandikáló! mi az?

Fog. Angol nyelvünkön annyi az, mint bátor ember, vitézem

Caius. Enyém istenre, ugy hát olly gyógyszerüveg kandikáló vagyok, mint az angol. — Nyomorult, tökfejü pap! Enyém istenre, leakarok vágni az övé fülek.

Fog. Ő derekasan körmeidre fog koczintani, vitézem.

Caius. Körmeidre koczintani! mi az?

Fog. Az annyit tesz, hogy meg fog téged követni.

Caius. Enyém istenre, nézzetek rám, ő enyém körmeire fog koczintani; mert én, enyém istenre, ugy akarok.

Fog. És én még fel fogom erre szólitani, vagy máskép szalasszátok meg őt.

Caius. Köszönök önnek ezért

Fog. És a' mi több, vitéz, — (*félre a' többiekhez*) de először vendég- és Page uraim, és ön caballero Slender, menjenek a' városon keresztül Frogmorera.

Page. Ott van a' tisztelendő Hugo ur?

Fog. Ő ott van: nézzék meg, milly kedvben van; én az orvost a' mezőkön keresztül vezetem majd hozzá. Jó lesz igy?

Shal. Mi megteendjük

Page, Shallow, Slend. Isten önnel, jó orvos ur.

(*Page, Shalow és Slender elmennek*)

Caius. Enyém istenre, én megakarom ölni a' pap, mert egy málészájú majomért szól, Page Annánál.

Fog. Öld meg őt. De tokozd be előbb békétlenségedet, és önts hideg vizet haragodra. Jer velem a' mezőkön keresztül Frogmorra; én oda foglak vezetni, hol Page Anna kisasszony most egy majorban mulat, és te meg fogod kérni. Átkozott leányvadász, tetszik neked az, mit mondtam?

Caius. Enyém istenre, köszönök ezért: enyém istenre, szeretek önt: és én jó vendégek fogok önnek procurálni; a' grófok, lovagok, főurak, nemesemberek, mind betegim.

Fog. A' miért ellenféled leszek, Page Annánál: jól mondám?

Cains. Enyém istenre, jól van; jól mondtad.
Fog. Induljunk tehát
Caius. Jer utánam, Rugby János.

(*Elmennek*)

HARMADIK FELVONÁS.

ELSŐ JELENET.

Mező Frogmore mellett.

Evans Hugo és Simple föllépnek.

Evans. Kérem most önt parátom, gi a' jó Slender ur inasa, és neve szerint Simple, milly úton nézett Caius ur elépe, gi magát doctor Physica enek nevezi?

Sim. Bizony uram, lefelé, a' mulatóerdő felé; ó Windsor és mindenfelé, a' városi utat kivéve.

Evan. Iken esedezem, nézzen arra is.

Sim. Azonnal, uram. (*Visszavonúl.*)

Evans. Isten látja lelgemet! milly tele vagyok mérekkel, és mint reszket lelgem! — Örülni fokok, ha engem mekcsalt. — Milly púskomor vagyok én! — Gaz tökfejéhez koczantom gyógyszerüvekit, ha e' tettre jó algalmam lesz: Isten látja lelgemet! (*Enekel*)

„A' csendes csermelyek mellett, mignek zuhanásánál,
Jó zenkzetü madarak madrikalokat énekelnek;
Itt fokjuk mi ágyaingat gészíteni rózsákból,
És ezer jó illatú virákból.
A' csendes —

Irkalmas ég! nagy dispositiom van sirásra.

„Jó zenkzetű madarak madrikalokat énekelnek "
Midőn Pabylonban ülvén, —
És ezer jó illatú virákok —
Csendes —

Sim. (*Előre jövén*) A' tisztelendő Hugo ur amonnan jő felénk.

Evans. Szivesen látom. —

„Csendes csermelyek mellett, mignek zuhanásánál" —

Az ék poldogítsa az ikazságost! Minő fegyverei vannak?

Sim. Uram, nincsenek fegyverei. Im' itt jön uram, Shallow urral, 's még egy más urfival, Frogmoreról, a' gyalogluton.

Evans. Gérem önt, adja ide bapköntösömet, vagy tartsa karjain.

(*Page, Shallow és Slender föllépnek.*)

Shal. Ej, plebános ur! jó reggelt, jó Hugo ur. Tartsatok vissza játékost a' koczkáktól, avagy jó tanulót könyvétől, és csodát tettetek.

Slen. Ah, kedves Page Anna!

Page. Tartsa meg önt az isten, jó Hugo ur.

Evans. Áldja mek mindnyájokat a' kegyelmes isten.

Shal. Hogyan! kard és ékesszólás? mind a' kettővel foglalkozik ön, plebános ur?

Page. És még mindig olly ifjúsan jár mellényében és nadrágában, e' zord náthás napon?

Evans. Vannag rá algalmak és okok.

Page. Mi azért jöttünk önhöz, plebános ur, hogy jó munkát vigyünk véghez.

Evans. Iken jól van: és mi az?

Page. Amott igen tiszteletre méltó férfi van, ki alkalmasint azért, mert megsértetett valaki által, olly perpatvarba ereszkedett saját komolyságával és türelmével, millyet ön soha sem látott.

Shal. Csaknem nyolczvan évet éltem át, vagy még többet, de én soha sem hallám, hogy illy állású, komolyságú és tanulmányú férfi ekkép megfeledkezett volna magáról.

Evans. Gi ő?

Page Ugy hiszem, ismeri őt; Caius orvos ur, a' hires franczia orvos.

Evans. Az isten szerelmeért és szenvedésiért! szintugy szeretném, ha egy tál rántott levesről szólna előttem.

Page. Miért?

Evans. Annyit sem tud Hibbocratesről és Galenről — és azongivül gazemper; gyáva gazemper, millyet csak ismerni önög givánhatnak.

Page. Bizonyossá teszem önt, hogy csakugyan talpra esett ember az, ki vele vivna.

Sten. O édes Page Anna!

Shal. Ugy látszik, fegyvereiről ítélve. — Tartsátok távol egymástól — itt jő Caius orvos.

(*A' fogadós, Caius és Rugby föllépnek.*)

Page. Nem, jó plebános ur, hagyja fegyverét hüvelyében.

Shal. Ön is, jó orvos ur.

Fog. Fegyverkezzétek le, és hagyjátok egymással értekezni: hadd tartsák meg ép egészségben tagjaikat, és törődjék inkább angol nyelvünket.

Caius. Kérek önt, 'add mondjak egy szó az öné fülbe: mért nem akarja velem találkozni?

Evans. Gérem, ne veszítse el türelmét: szóljunk erről másgor.

Caius. Enyém istenre, ön a' gyáva, a' nyúlszivü majom.

Evans. Gérek önt, ne legyünk más emperek' jó kedvének nevetéstárgyai; parátságosan gérem önt, és egy vagy más módon mek fokom önt gövetni. — Gaz szamárfejéhez hajidom majd gyógyszerüvegit, a' miért nem volt a' légyotton és gijelelt helyen.

Caius. Diable!—Rugby János,—fogadósom de la Jarretière, nem vártam rá, hogy megöljek őt? nem vártam a' kijelelt helyen?

Evans. A' millyen ikaz, hogy geresztényi lélek vagyok, ez a' gijelelt hely. A' térdgötőhözi fogadósom legyen tanúm.

Fog. Csendesen, ha mondom! Gallia és Guallia, franczia és walisi; lélekgyógyász és testgyógyász!

Caius. Igen, az igen jó; velséges.

Fog. Csendesen, ha mondom! halljátok a' térdkötőhözi fogadóst. Nem vagyok-e politicus? nem vagyok-e ravasz? Nem vagyok-e valódi Machiavel? Elveszítsem orvosomat? nem; ő adja nekem az orvosságokat, és az

étvágyat. Elveszítsem plebánosomat? lelkészemet? a' tisztelendő Hugo uramat? nem, ő adja nekem a' példabeszédeket és szidalmakat. — Add ide kezedet, földi; ugy: — nyujtsd ide kezedet, mennyei; ugy. — Ti tanult fiúk, megcsaltalak mindkettőtöket; rossz helyekre igazítottalak benneteket: sziveitek erősek, bőrötök sértetlen, és égetett asszúbor legyen az egésznek vége. — Jertek, adjátok ide kardjaitokat zálogúl. — Kövessetek engem ti fiai a' békének; utánam, utánam, utánam.

Shal. Valóban, bolondos fogadós ez. — Kövessenek uraim, kövessenek.

Slen. O édes Page Anna!

(*Shal., Slen., Page és fog. elm.*)

Caius. Ha! észrevenni én ezt! bolonddá tettek ők minket! ha! ha! ha!

Evans. Ez jól van; gúnytárgyaivá tett bennünket. — Gérem önt, legyünk parátok, és koczantsuk össze fejeinket, hogy magunkat megbosszuljuk, e' nyomorult gazczimporán, a' térdgötőhözi fokadóson.

Caius. Enyém istenre! tiszta szivemből. Ő megigérte engem, hogy oda visz, hol Anna Page van: enyém istenre, rászedett nékem is.

Evans. Jó, majd szétzúzom goponyáját. — Gérem, gövessen. (*Elmennek.*)

MÁSODIK JELENET.

Utcza Windsorban.

Pagené és Robin föllépnek.

Pagené. Csak mindig előre, kis ifj'úr: urad után szoktál járni, de most kalaúz vagy. Mit szeretsz inkább, az én tekinteteimet vezérelni, vagy urad' sarkaira tekinteni?

Rob. Valóban, jobban szeretek férfiúként ön előtt járni, mint törpeként uram után menni.

Pagené. O! te hizelgő fiú vagy! bizony látom, hogy udvaroncz lesz belőled.

(*Ford föllép.*)

Ford. Szerencsésen találkozunk, Pagené asszonyság. Hová megyen ön?

Pagené. Uram, valóban, nejét akarom meglátogatni: honn van ő?

Ford. Igen; és olly munkátlan, hogy a' társaság' hiánya miatt alig tart már egyűvé. Ugy hiszem, ha meghalnának férjeitek, ti ketten összekelnétek.

Pagené. Minden bizonnyal, — más két férjjel.

Ford. Honnan kapta e' csinos szélkakast?

Pagené. Nem tudom, mi a' manó annak neve, kitől férjem kapta. — Mi lovagod' neve, kis ficzkó?

Rob. Sir John Falstaff.

Ford. Sir John Falstaff!

Pagené. Igen is, az; soha sem jut neve eszembe. — Olly nagy pedig a' szövetség, jó férjem közt és közte! Csakugyan otthonn van neje?

Ford. Igen, ő honn van.

Pagené. Engedelmével, uram: beteg vagyok, mig őt nem látom. (*Pagené és Robin elmennek.*)

Ford Van-e Page barátomnak egy csepp esze? vannak-e szemei? vannak-e gondolati? ezek bizonnyal aludnak; ő nem veszi hasznokat. Hiszen e' fiú húsz mérföldnyire visz el egy levelet olly könnyen, miként egy ágyú 240 szer a' fehérbe lő. Ő kiszabja neje' hajlandóságát; ő mozgásba hozza és elősegíti balgaságát: és most nőmhöz megyen, és Falstaff' fia vele van. Bárki hallhatja e' záport a' szélben süvölteni: — és Falstaff' apródja vele van! — Szép összeesküvések, miket itt forraltak! — és lázongó nőink megosztoznak az elkárhoztatásban. Jó; én rajta kapom őt, azután megkinozom nőmet, lerántom az erény' kikölcsönözött fátyolát a' képmutató Pagenéről, Paget magát, bizakodó és készakaratú Aetaeonnak hiresztelem el: és ezen heves cselekedeteket tetszéssel fogják fogadni szomszédim mind. (*Az óra üt*) Itt az idő és érdekem késztet keresnem, tudván, hogy ott fogom Falstoffot találni. Inkább dicsértetni fogok ezért, mintsem kigúnyoltatni; mert olly bizonyos, hogy Falstaff ott van, mint az, hogy a' föld nem hig: megyek.

Page, *Shallow*, *Slender*, *a' fogadós*, *Evans Hugo Caius és Rugby föllépnek.*

Mindnyájan. Üdvözöljük önt, Ford ur.

Ford. Lelkemre, szép társaság. Jó ebédem levén honn, kérem mindnyájokat, jöjenek velem.

Shal. Mentsen ki engem, Ford ur.

Slen. Engem is, uram: megigértük, hogy Anna kisasszonnyal fogunk ebédelni, és én nem szeretnék vele meghasonlani, még több pénzért sem, mint a' mennyit feloldvashatok.

Shal Sóvárogtunk e' házasság után, — Page Anna és Slender öcsém közt; és ma feleletet nyerendünk.

Slen. Reménylem, hogy megegyezését birom, Page atyus.

Page. Igen Slender ur; én egészen ön' részén vagyok: — hanem nőm, orvos ur, teljességgel ön mellett szavaz.

Caius. Igen, enyém Istenre! és a' leány szeretik engem: enyém gazdasszony Quickly, ennyit monda nekem.

Fog. Mit mond a' fiatal Fenton urhoz? ő ugrándozik, tánczol, a' fiatalság' szemeivel bir, verseket ir, ünnepekről szól, Április és Májusszaga van: ő viszi majd a' leányt, ő viszi el a' leányt; e' virág az ő számára virit; ő viendi el a' leányt.

Page. Az én megegyezésemmel nem, azt igérem önnek. A' fiatal embernek nincs vagyona: ő barátságos szövetségben állott a' szilaj herczeggel és Poinsnel; ő igen magas körbe való; felette sokat tud. Nem, ő egy csomót sem fog szerencséjében megkötni, vagyonom' ujjaival: ha elveszi a' leányt, ám vegye el minden pénz nélkül; a' gazdagság, mellyel birok, megegyezésemre vár, és megegyezésem nem azon uton jár.

Ford. Igen kérem önöket, jöjenek néhányan velem haza ebédre; az ebéden kivül, még egy tréfát is fognak látni; egy szörnyeteget fogok önöknek mutatni. — Orvos ur, ön velem fog jöni: — ön is Page ur; — és ön tisztelendő Hugo ur.

Shal. Jó, isten önökkel. — Annál szabadabban fogunk udvarolhatni, Page ur' házánál.

(*Shallow és Slender elm.*)

Caius. Menj haza, Rugby János, azonnal jövök.
(*Rugby elmegy*)
Fog. Isten veletek szivecskéim. Én derék Falstaff lovagomhoz megyek, és asszúbort iszom vele.
(*Fogadós elmegy*)
Ford. (*félre*) Ugy hiszem, hogy én elébb iszom vele fris bort; majd megtánczoltatom őt. Nem jőnek uraim?
Mindnyájan. Önnel megyünk, hogy meglássuk a' szörnyeteget. (*Elmennek.*)

HARMADIK JELENET.

Szoba Ford' házában.

Fordné és Pagené föllépnek.

Fordné. Hejh, János! hejh, Robert!
Pagené. Gyorsan, gyorsan. A' ruhakosarat —
Fordné. Én is arra gondolok. – Hejh, Robin!
(*Szolgák nagy kosarral jőnek be.*)
Pagené. Jertek, jertek.
Fordné. Tegyétek le ide.
Pagené. Értesítse szolgáit: rövideknek kell lennünk.
Fordné. No, mint már az imént mondám nektek, János és Robert álljatok készen, ide közel a' serfőző házban; és ha majd hirtelen hivlak, jertek ki, és vegyétek (minden himezés hámozás nélkül) e' kosarat vállaitokra: ezután üggessetek el vele nagy sietve, és vigyétek a' fehéritőkhöz, a' Datchetmezőre, és üritsétek ott ki a' Themse melletti posványos árokba.
Pagené. Meg fogjátok-e tenni?
Fordné. Már százszor is elmondtam nekik. További útmutatásra nincs szükségök. Menjetek, és jertek, ha hivlak benneteket. (*Szolgák elm.*)
Pagené. Itt jön a' kis Robert.
(*Robin föllép*)
Fordné. No's pintyőkém! mi ujságot hozasz?
Rob. Az én uram, sir John, a' hátulsó ajtón jött be, Fordné asszonyság, és udvarolni kiván önnek.

Pagené. Te kis kölcsönvett ficzkó, hű maradtál-e hozzánk?

Rob. Igen, erre esküszöm; uram nem tudja, hogy ön itt van; és örök szabadsággal fenyegetett engem, ha önnek megmondom, mert megesküdt, hogy elkerget.

Pagené. Te jó fiú vagy; e' titoktartásod, szabó leszen rád nézve, ki uj mellényt és nadrágot fog neked készíteni. — Én megyek és elrejtődzöm.

Fordné. Tegye azt. — Menj, mondd meg uradnak, hogy egyedül vagyok, Pagené tartsa eszében jelszavát.

(*Robin elmegy*)

Pagené. Ezért jót állok: ha jól nem játszom, fütyüljön ki. (*Pagené elmegy*)

Fordné. Rajta tehát: majd illően bánunk ez egészségtelen nedvességgel, e' vastag vizes tökkel; — majd megtanítjuk őt, mikép kelljen gerliczéket megkülönböztetni, varjúktól.

(*Falstaff föllép.*)

Fal. Megnyertelek, mennyei kincsem? Ah, hagyj most meghalnom, mert elég sokáig éltem: ez nagyra vágyásom' czélpontja. O áldott legyen ezen óra.

Fordné. O kedves sir John!

Fal. Fordné! én nem tudok hizelkedni, nem tudok fecsegni, Fordné asszonyság. Hadd vétkezzem most kivánságomban: szeretném ha férjed halva lenne; a' legelőkelőbb főurnak szemébe mondanám, hogy nagyságos asszonyommá tennélek.

Fordné. Én nagyságos asszonya, sir John! fájdalom, szánakozásra méltó nagyságos asszony lennék én.

Fal. Mutassa csak Franczia ország' udvara párját. Látom, mint vetekednék szemed a' gyémánttal: te a' szemöldökök szabályosan ivezett szépségével birsz, melly a' hajóskalaphoz, a' vitézöltözethez, vagy bármilly velenczei piperéhez illik.

Fordné. Egyszerü főkötő, sir John: más nem illik szemöldökimhez; vagy még az sem.

Fal. Istenemre, zsarnok vagy, hogy ezt mondod: tökéletes udvarihölgynek illenél be; és lábad' szilárd lépése, gyönyörü mozgást kölcsönözne járásodnak, félkerék abroncsszoknyában. Látom, hogy mi lennél, ha a' szerencse

ellened nem volna; a' természet barátod: hadd el, ezt el nem rejtheted.

Fordné. Higye el, hogy illyesmi nincs bennem.

Fal. Miért szerettelek meg? Győzzön az meg téged, affelől, hogy valami rendkivüli van benned. Jer; én nem tudok hizelkedni, és nem mondhatom, hogy ez meg az vagy, mint némellyek, ama szíszegő cseregalagonya virágok közül, kik férfiruhákba öltözött nőkként jönnek, és illatoznak, mint valami gyógyszertár, fűszedéskor: ezt nem tehetem; de szeretlek, csak egyedül téged, és te megérdemled.

Fordné. Ne csaljon meg, uram. Félek, hogy Pagenét szereti.

Fal. Szintugy mondhatnád, hogy szeretek az adósok börtönéhez sétálni, melly olly gyülöletes előttem, mint egy mészkemencze' füstje.

Fordné. No az ég tudja, mint szeretem önt; és egykor át fogja látni.

Fal. Maradj meg, e' gondolkozásmód mellett; én meg fogom érdemelni.

Fordné. Nem, mondanom kell önnek, hogy azt már is megérdemli, máskép nem igy gondolkoznám.

Rob. (*künn*) Fordné asszonyság! Fordné asszonyság! Pagené az ajtó előtt áll, izzadtan, lihegve, és vadon tekintve; azonnal szólni kiván önnel.

Fal. Nem szabad engem meglátnia. Én a' kárpit mögé bujok.

Fordné. Kérem, tegye meg: ő igen csacska asszony.

(*Falstaff elrejtődzik*)

(*Pagené és Robin föllépnek.*)

Mi baj? mi az?

Pagené. O Fordné! mit tett ön? Ön meg van gyalázva, meg van rontva, elveszve örökre.

Fordné. Mi baj, jó Pagené?

Pagené. O ez gyönyörü, Fordné asszonyság. Miután derék embert bir férjeül, illy okot adni neki gyanúra!

Fordné. Miféle okot adtam neki gyanúra?

Pagené. Miféle okot? — Szégyenlje magát! mint csalatkoztam önben!

Fordné. Az istenre! mi történt?

Pagené. Férje mindjárt itt lesz, asszonyom, Windsor' minden poroszlóival együtt, hogy egy férfiút keressen fel, ki, mint mondja, önnek megegyezésével van itt a' házban, 's vissza akar élni honn nem létével. Ön veszve van.

Fo dné. Reménylem, hogy nincsen ugy.

Pagené. Adja az ég, hogy nem ugy legyen, 's hogy nincs itt önnél férfi; de az igen is bizonyos, hogy férje jő, fél Windsorral sarkaiban, hogy férfit keressen itt; én megelőzém, hogy tudtára adjam ezt önnek. Ha tisztának érzi magát, ugy örvendek rajta; de ha barátja van itt, bocsássa őt ki. Ne bámuljon; szedje össze érzékit: védelmezze hirnevét, vagy bucsúzzék el örökre jó élet-módjától.

Fordné. Mit tegyek? — Csakugyan férfi van nálam, egy kedves barátom: és én nem félek annyira saját gyalázatomtól, mint veszélyétől: jobban szeretném ezer fontnál, ha künn volna a' házból.

Pagené. Piha! soha sem ismételje most „inkább szeretném ezt", és „inkább szeretném azt", férje azonnal itt leend; gondolkozzék, mikép juttathatja őt ki: a' házban nem rejtheti el őt. — O! mint csalatkoztam önben! — Nézze csak, kosár van itt: ha némileg is okos termettel bir, be mászhat ide; és ön szennyes ruhát vethet rá, mintha áztatásra akarná küldeni: vagy, minthogy fehérítés ideje van, küldje őt két szolgái által a' Datchet mezőre.

Fordné. Ő igen vastag arra, hogy ide beférjen. Mit tegyek? (*Falstaff föllép.*)

Fal. Hadd lássam, hadd lássam! Beférek, beférek. — Kövesse barátnéja tanácsát. — Én be megyek.

Pagené. Micsoda! Sir John Falstaff? Ezek önnek levelei lovag?

Fal. Én szeretlek: segits csak el innen; hagyjatok ide bemásznom; én soha sem fogok — (*bemegy a' kosárba: a' nők betakarják őt fehérneművel.*)

Pagené. Segits uradat betakarni, fiú. Hija be szolgáit, Fordné. — Ön kétszinü lovag! —

Fordné. Hejh, János! Robert! János! (*Robin elmegy a' szolgák bejönnek*) Jertek, vegyétek fel e' ruhát itt,

gyorsan; hol a' hordórúd? nézzétek csak, mint késedelmeztek: vigyétek a' mosónéhoz a' Datchetmezőre; gyorsan, el.

(*Ford, Page, Caius és Evans Hugo föllépnek.*)

Ford. Kérem, jöjenek közelebb: ha ok nélkül gyanakodom, akkor nevessenek ki, gúnyoljanak ki; én ez esetben megérdemlem. — Hová viszitek ezt?

Szolg. Hát a' mosónéhoz.

Fordné. No's, mi gondod reá, hogy hová viszik? Megesnék, ha még a' szennyes ruha kosarába is avatkoznál.

Ford. Kos! Szeretném, ha magamról lemoshatnám a' kosot! Kos vagy bak, bak? Igen, bak; bizonyossá teszem önöket hogy bak, még pedig jó kövér bak, majd ki fog világlani. (*A szolgák elmennek a' kosárral.*) Uraim, álmodtam az éjjel: el fogom önöknek álmomat beszélni. Itt, itt, itt vannak kulcsaim: menjenek fel szobámba, keressenek, keressenek, fedezzék fel: jót állok érte, hogy felhajtjuk a' rókát. — Hadd zárjam el először ezen utat: — ugy, ássátok fel most.

Page. Jó Ford ur, nyugodjék meg: ön igen vétkezik maga ellen.

Ford. Az igaz, Page ur. — Rajta uraim; azonnal meg fogják a' tréfát látni: kövessenek engem, uraim.

(*Elm.*)

Evans. Ezek iken ábrándos szeszélyek és szerelemféltések.

Caius. Enyém istenre, ez nem lenni divat Franciaországban: semmi szerelemféltés nincs Franciaországban.

Page. Ej, kövessétek őt, uraim: nézzük csak e' házkutatás' kimenetelét. (*Page, Evans és Caius elm.*)

Pagené. Nincs-e ebben kettős tréfa?

Fordné. Én nem tudom, hogy mi tetszik nekem jobban, az hogy férjemet megcsaltam, avagy sir Johnt.

Pagené. Mint érezhette magát, midőn férje kérdezé, hogy mi van a' kosárban!

Fordné. Szinte félek, hogy szüksége lesz megmosatásra; 's igy jó tett lesz rá nézve, ha a' vizbe fogják dobni.

Pagené. Akasztófát neki, a' gyalázatos gazembernek; szeretném, ha minden illy fajtájú ember hasonló hinárban lenne.

Fordné. Ugy hiszem, férjem különösen gyanitja Falstaff' ittlétét; mert eddig soha sem láttam őt olly durvának, féltésében.

Pagené. Majd kikutatom azt valamikép; és még több tréfánk lesz Falstaffal: kicsapongó kórsága még alig engedend ez orvosságnak.

Fordné. Hozzá küldjük-e ama bolondos szipát, Quicklynét, hogy ki mentse vizbedobatását, és más reménynyel kecsegtetvén őt, más büntetésre csalja?

Pagené. Tegyük azt: rendeljük ide holnapi nyolcz órára, kárpótlás végett.

(*Ford, Page, Caius és Evans Hugo föllépnek.*)

Ford. Nem találhatom meg őt: talán azzal dicsekedett a' gazember, mit meg nem nyerhetett.

Pagené. Hallotta ezt?

Fordné. Ön szépen bánik velem, Ford ur, nemde?

Pagené. Igen, az igaz.

Ford. Az ég tegye önt jobbá, mint millyenek gondolati!

Fordné. Amen.

Pagené. Leginkább önmagát sérti meg, Ford ur.

Ford. Igen, igen; de el kell szenvednem.

Evans. Ha valagi itt a' házpan a' szobákban, a' ládákpan és almáriomokpan van, ugy pocsássa mek nekem pűneimet az ég, itélet napján!

Caius. Enyém istenre, engem is: itt senkik sem lenni

Page. Piha, piha, Ford ur! nem szégyenli magát? Milly gonosz szellem, milly ördög sugalta e' képzelődést? Nem vállalnám magamra e' nembeni elmenyavalyáját, a' windsori kastély minden kincseiért sem.

Ford. A' hibás én vagyok, Page ur: én szenvedek is érte.

Evans. Ön szenved, rossz lelkiismerete miatt: neje olly pecsületes egy nő, millyet csak 5000, és még 500 gözt givánhatok.

Caius. Enyém istenre, látok, hogy becsületes asszony.

Ford. No's, én ebédet igértem önöknek. — Jöjenek, jöjenek a' mulató erdőbe: kérem, bocsássanak meg nekem; ezután tudatni fogom önökkel, hogy miért tettem ezt. — Jer feleség; — Jöjön Pagené asszonyság: kérlek, bocsássatok meg; igen, kérlek benneteket, bocsássatok meg!

Page. Menjünk uraim; de lelkemre, ki fogjuk gúnyolni. Én meghivom önöket mind, házamban holnap tartandó reggelire; ezután madarászatra menendünk mindnyájan: szép erdei sólymom van. Meg leszen-e?

Ford. Minden esetre.

Evans. Ha lesz ott egy, ugy második leendek a' társasákban.

Caius. 'A lesz ott egyik is másik is, én fogok csinálni a' 'armadik.

Ford. Kérem, jöjön Page ur.

Evans. Gérem most, emlékezék vissza ama nyomorult gazemperre, a' fokadósra.

Caius. Ez jó lenni; enyém istenre, egész enyém szivbül.

Evans. Nyomorult kazember! az ő vakdalódzásival és kúnyolódásival. (*Mind elm.*)

NEGYEDIK JELENET.

Szoba Page' házában.

Fenton és Page Anna föllépnek.

Fent. Látom, hogy meg nem nyerhetem atyád szeretetét; ezért ne utasíts többé hozzá, kedves Anna.

Anna. Ah! mit tegyek hát?

Fent. Ej, tenmagadnak kell lenned. Azon ellenvetése van, hogy igen magas születésü vagyok, és mivel vagyonom megsebesült kiadásim által, begyógyítni akarom csupán gazdagságával. Ezen kivül más akadályokat is gördít elémbe, — mult dorbézolásimat, vad czimboráimat; és azt mondja, hogy lehetlennek látszik előtte, hogy egyebet szeressek benned, mint vagyont.

Anna. Meg lehet, hogy igazat mond önnek.

Fent. Nem, az ég ugy segéljen jövendőre Azonban, megvallom, hogy atyád gazdagsága volt az első indok, mellyből megkértelek, Anna: de mialatt neked hódoltam, nagybecsűbbnek találtalak aranybélyegnél, vagy bepecsételt zsákocskákbani öszvegeknél; és saját lényed' kincse után törekszem most.

Anna. Kedves Fenton ur, keresse mégis atyám szeretetét; keresse mégis uram; és ha véletlenség vagy legalázatosabb kérelem meg nem indíthatja, akkor — vonuljunk félre. — (*Beszélgetnek a' háttérben.*)

(*Shallow, Slender és Quicklyné föllépnek.*)

Shal. Szakassza félbe csevegésüket, Quicklyné, rokonom majd magáért fog szólni.

Slen. Nyilat vagy dárdát hajitok rájok. Tüzes villám, csupán merni kell.

Shal. Ne rettegj.

Slen. Nem, ő nem fog rettegésbe ejteni: ezzel nem gondolok, — csupán félek.

Quicklyné. Hallja csak; Slender ur egy két szót akarna önnel szólni.

Anna. Jövök már. — Ez, atyám' választása. O! évenkénti 300 fonton, a' világnak mennyi undok, silány hibái díszlenek!

Quicklyné. És mint van a' jó Fenton ur? Kérem, egy szóm van önhöz.

Shal. Im' itt jön ő; csak rajta unokatestvér. O fiú! atyád volt!

Slen. Atyám volt, Anna kisasszony: bátyám jó tréfákat beszélhet el önnek róla. — Kérem, bátyám, mondja el Anna kisasszonynak a' tréfát, mikép lopott az atyám két ludat egy ólból, jó bátyám.

Shal. Anna kisasszony, öcsém szereti önt.

Slen. Igen, én szeretem; még pedig annyira, mint bármilly nőt Glocestershireben.

Shal. Nemesasszonyként fogja önt tartani.

Slen. Igen, ezt teendem; rövid és hosszú farkú lovakat tartok, egy földes ur cziménél fogva.

Shal. Száz ötven fontot jegyez el önnek özvegypénzül.

Anna. Jó Shallow ur, hagyja őt szólni önmagáért.

Shal. Ej, vegye ezért köszönetemet; vegye köszönetemet e' jó vigaszért. Ő magához hí téged, öcsém: vele hagylak.

Anna. No's, Slender ur.

Slen. No's jó Anna kisasszony.

Anna. Mi, végre az ön akarata?

Slen. Végső akaratom? teringettét! ez szép tréfa, valóban. Eddig még nem tettem végrendeletet, hálá az égnek; nem vagyok olly nyomorék teremtmény, az ég vegye érte köszönetemet.

Anna. Slender ur, azt értem, hogy mit kiván végre tőlem?

Slen. Igazat szólva, én részemről mitsem vagy keveset kivánok öntől Ön atyja, és bátyám inditványozták ezt: ha szerencsém leszen ebben, jó; ha nem, ugy az viszi haza a' menyasszonyt, kire a' szerencse mosolyog! Ezek jobban mondhatják meg önnek, mint állnak a' dolgok, mint én mondhatom: ön megkérdezheti atyját; im' itt jön ő.

(*Page és Pagené föllépnek.*)

Page. No's, Slender ur! — Szeresd őt leányom. Ej! mit mivel itt Fenton ur? ön megsért uram, még mindig meglátogatván házamat: már mondám uram, hogy leányom nem szabad többé.

Fent. Ej, Page ur, ne nehezteljen

Pagené. Jó Fenton ur, ne jőjön gyermekemhez.

Page. Nem önnek való nő ő.

Fent. Uram, megakar ön hallgatni?

Page. Nem, jó Fenton ur. Jöjön Shallow ur; — jöjön Slender, fiam; menjünk be. — Ismervén gondolkozásmódomat, megsért ön engem, Fenton ur.

(*Page, Slender és Shallow elm.*)

Quicklyné. Szóljon Pagené asszonysággal.

Fent. Jó Pagené asszonyság, minthogy leányát olly tisztán szeretem, erővel előre kell nyomulnom szerelmem' zászlójával, minden elutasitások és vissza igazitások ellen, és nem szabad visszayonulnom: ajándékozza nekem jóváhagyását.

Anna. Jó anyám, ne adj férjhez ama bolondhoz.

Pagené. Nem is akarom; jobb férjet keresek számodra.

Quicklyné. Ez az én uram, az orvos ur.

Anna. Ah! inkább elevenen szeretnék a' földbe temettetni, és agyonhajigáltatni répákkal.

Pagené. Jer, ne gyötörd magad. — Jó Fenton ur, én nem akarok barátja lenni, sem ellene: ki fogom kérdezni leányomat, hogy mikép szereti önt; a' mint őt találom, ugy fogok gondolkozni én is. Addig is, éljen boldogúl, uram: neki be kell mennie, máskép megharagszik atyja. (*Pagené és Anna elm.*)

Fent. Isten önnel, jó nagysád. — Isten veled Anna.

Quicklyné. Ez az én müvem. — Ej, tevém én hozzá, oda akarja vetni gyermekét egy bolondnak, vagy egy orvosnak? Vesse szemeit Fenton urra. — Ez az én müvem.

Fent. Köszönöm; és kérlek add át, még ma estve, e' gyűrűt kedves Annámnak. Vedd ezt fáradságodért. (*Elmegy.*)

Quicklyné. Jó szerencsét küldjön neked az ég! — Jó szive van: minden nő tüzön és vizen keresztül menne, illy jó szív' kedvéért. Bizony mégis szeretném, ha uram kapná meg Anna kisasszonyt; vagy szeretném, ha Slender uré lenne; vagy lelkemre, Fenton urnak kivánnám őt. Minden lehetségest el fogok követni mind harmokért, mert megigértem ezt, és szavamnak állni fogok; de különösen Fenton urért. Hiszen még egy üzenetet is kell vinnem sir John Falstaffnak, két urnőmtől: milly ostoba vagyok, hogy itt elmulasztom azt. (*Elm.*)

ÖTÖDIK JELENET.

Szoba a' térdkötőhözi fogadóban.

(*Falstaff és Bardolph föllépnek.*)

Fal. Hejh, Bardolph!

Bard. Itt vagyok, uram.

Fal. Menj és hozz nekem egy negyed palaczk aszszúbort; tégy belé pirított kenyeret. (*Bardolph elmegy.*)

Azért éltem-e eddig, hogy kosárban vitessem egy rakás paczalként, és a' Themsebe dobatassam? Bizony, ha még egy illyen csiny esik meg rajtam, ki vétetem agyvelőmet, megzsiroztatom és egy kutyának adom ujévi ajándékúl. A' gazficzkók lelkiismeretlenül hajitottak a' folyóba, mintha egy vak nöstényeb' tizenöt egyszeri fiadzású kölykeit, fúlasztották volna vizbe; és termetem után gondolhatni, hogy sülyedésre, a' gyorsaságnak egy bizonyos nemével birok: ha a' fenék olly mély is volna, mint a' pokol, mégis le kellene érnem. Vizbe fúltam volna, ha a' part olly fövényes és sekélyes nem leendett; a' halálnak egy neme ez, mellyet utálok, mert a' viz felduzzasztja az embert, és mi lett volna belőlem, ha felduzzattam volna! milly hegyalakú mumia lettem volna!

(*Bardolph visszajő borral.*)

Bard. Quicklyné itt van, uram, és szólni kiván önnel.

Fal. Hadd töltsek egy kis asszúbort a' Themse vizhez; mert bélem olly hideg, mintha pilulák helyett hólabdacsokat nyeltem volna el, hogy meghűtsem veséimet. Hid be őt.

Bard. Jöjön be asszonyom.

(*Quicklyné föllép.*)

Quicklyné. Engedelmével. — Bocsánatot kérek: jó reggelt kivánok nagyságodnak,

Fal. Vedd el e' bilikomokat. Menj, főzz nekem egy palaczk asszúbort.

Bard. Tojással, uram?

Fal. Nem; minden hozzátétel nélkül; nem kell nekem tyukmag főzött boromban. (*Bard. elm.*) No's!

Quicklyné. Ah, uram, én nagyságodhoz, Fordné részéről jövök.

Fal. Fordnétól! jól laktam már a' gázlóval *) a' gázlóba dobattam; hasam is megtelt a' gázlóval.

Quicklyné. Ah szerencsétlen nap! a' jó lélek nem tehet róla: ő ugy is megszidta szolgáit; ők félre érték bizományukat.

Fal. Én is az enyémet, minthogy számoltam egy balga nő' igéretére.

*) Ford angolban gázlót jelent.

Quicklyné. O! ő rimánkodik érte, uram, hogy meg szakadna szive, ha látná. Férje madarászatra megyen ma reggel: ő ohajtja, hogy még egyszer menjen hozzá, nyolcz és kilencz óra közt. Feleletet kell neki vinnem gyorsan: ő meg fogja önt káratlanítni, ezért jót állok önnek.

Fal. Jó, én meg fogom őt látogatni: mondd meg neki ezt; és intsd őt, gondolná meg, hogy mi az ember: vegye tekintetbe gyarlóságát, és e' szerint itélje meg aztán érdememet.

Quicklyné. Meg fogom neki mondani.

Fal. Tedd ezt. Kilencz és tiz közt, mondád te?

Quicklyné. Nyolcz és kilencz közt, uram.

Fal. Jó, menj csak: nem fogok elmaradni.

Quicklyné. Béke legyen önnel, uram. (*Elm.*)

Fal. Csodálom, hogy mit sem hallok Patak ur felől: ő megüzente, hogy honn maradjak. Pénze tetszik bizony nekem. O! im' itt jő.

(*Ford föllép.*)

Ford. Az ég áldja meg önt, uram.

Fal. No's Patak ur; ön azért jő, hogy megtudakolja mi történt köztem és Ford neje közt?

Ford. Valóban ezért jövék, sir John.

Fal. Patak ur, nem akarok önnek hazugságot mondani. Én házában voltam azon órában, mellyre hozzá rendelt.

Ford. És mint folytak dolgai?

Fal. Igen rosszúl, Patak ur.

Ford. Hogy hogy, uram? Megváltoztatta-e feltett szándékát?

Fal. Nem, Patak ur; hanem férje a' nyomorék cornutus, ki szüntelen szerelemféltésben él, betoppan találkozásunk fény perczében, miután ölelkeztünk, csókolódtunk, szerelmet esküdtünk egymásnak és ugy szólván elmondottuk vígjátékunk' megnyitó beszédét, és nyomában társainak egész serge, kiket rossz kedvében ide szólított és hurczolt, hogy, lelkemre, megkeressék a' házban neje' szerelmesét.

Ford. Micsoda! mialatt ön ott volt?

Fal. Mialatt ott voltam.

Ford. És kereste önt, és meg nem találhatta?

Fal. Majd meghallja ön. A' jó szerencse ugy akará, hogy egy bizonyos Pagené bejőjön, és tudtunkra adja Ford közeledését; és leleményessége, valamint Fordné zavartsága' következtében, ruhakosárba rejtettek el.

Ford. Ruhakosárba!

Fal Istenemre, ruhakosárba: beraktak ingekkel, szoknyákkal, kapczákkal, piszkos harisnyákkal és zsiros asztalkendőkkel, ugy hogy a' különféle bűz' legutálatosabb zagyvaléka volt ott, melly valaha orrlyukakat megsérte.

Ford. És meddig feküdt ön benne?

Fal. O! meg fogja ön hallani, Patak ur, mit szenvedtem én, hogy ön javáért, rosszra csábitsam e' nőt. Ekkép be levén a' kosárba ékezve, Ford' szolgái vagy parasztlegényi közül behivattak nehányan, urnéjok által, hogy szennyes ruhaként a' Datchetmezőre vigyenek: ők vállaikra vevének; az ajtóban urokkal, a' szerelemféltő gazemberrel találkoztak, ki nehányszor kérdezé őket, hogy mi van kosarokban. Én reszkettem a' félelem miatt, hogy kikútatja majd a' holdkóros ficzkó; de a' sors, azt határozván, hogy megcsalatott férj legyen, visszatartá kezét. Jó, ő tovább ment keresni, és engem tovább vittek szennyes ruha gyanánt. De figyeljen a' következendőkre, Patak ur: három különböző halálnem' gyötrelmeit érzém: először is kiálhatatlan félelmet, hogy felfedeztetem a' féltékeny, rút vezérűrű által: azután összehajtva feküdni, mint valami jóféle spanyol kardvas, egy véka' kiterjedésében; a' mint a' hegy a' markolathoz ér, ugy ért lábam fejemhez: végre bedugva lenni erős pálinka gyanánt ruhával, melly saját zsirjában pezsgett; gondolja meg ezt, — az én veséimmel biró ember, — gondolja meg ezt; ki olly kevéssé fér meg a' hőséggel mint a' vaj; egy ember, ki szüntelen szétolvad és felenged: csoda, hogy meg nem fúltam! És e' fördő' legnagyobb forróságában, midőn már félig meg valék pörkölve a' zsirban, mint valami hollandi étel, bedobatni a' Themsebe! és lángolóan kihűtetni e' folyamban, mint valami patkóvas, gondolja meg ezt, — susogó melegen, — gondolja meg ezt, Patak ur.

Ford. Valóban sajnálom, uram, hogy mind ezt értem szenvedte el. Ugy hát kétségbeesem szerelmem' sikere felől; ön nem kisérti meg többé?

Fal. Patak ur, az Aetnába dobatom magamat, a' mint a' Themsebe dobtak, mielőtt ekkép elhagynám őt. Férje ma reggel madarászatra ment: Más találkozási üzenetet kaptam tőle; a' kijelelt óra, nyolcz és kilencz közt van, Patak ur.

Ford. Nyolcz óra már elmult, uram.

Fal. Igen? ugy kijelelt helyemre megyek. Jöjön hozzám a' mikor szabad ideje lesz, és megtudandja, mint folynak dolgaim; a' bevégzés azzal fog megkoronáztatni, hogy birni fogja őt: isten önnel. Öné lesz ő, Patak ur; Patak ur, ön szarvakat fog rakni Ford homlokára.

(*Elmegy.*)

Ford. Ha! ha! Tünemény ez? vagy álom? alszom én? Ford ur, ébredjen fel! ébredjen fel, Ford ur! Lyukat csináltak legszebb köntösébe. E' haszna van az embernek belőle, ha házas: vagy, ha fehérneművel és ruhakosarakkal bir. — Jó, majd megmutatom, hogy ki vagyok én: majd megkapom a' nyalakodót most; ő házamban van, és el nem illanhat előlem; ez lehetetlen; ő nem mászhat be egy filléres erszénybe, sem egy borszelenczébe; de nehogy az ördög, melly őt vezérli, segítségére legyen, kikeresek minden lehetlen helyet is. Noha el nem kerülhetem azt, mi most vagyok, azért még sem fog engem megszelidítni az, hogy ollyan legyek, millyen nem akarok lenni: ha őrülésig birok szarvakkal, teljesedjék be rajtam a' közmondás, és legyek szarvőrült.

(*Elmegy.*)

NEGYEDIK FELVONÁS.

ELSŐ JELENET.

Az utcza.

Pagené, Quicklyné és Vilmos föllépnek.

Pagené. Gondolod, hogy már Fordéknál van.

Quicklyné. Bizonyosan ott van ő már, vagy ott lesz azonnal; de ő valóban igen dühös, vizbe dobatása miatt. Fordné kéreti nagysádat, hogy tüstént hozzá jőjön.

Pagené. Azonnal nála leszek: e' kis embert iskolába kisérem csupán. Nézd csak, im' itt jő tanitója, a' mint látom, szünnap van ma.

(*Evans Hugo föllép.*)

No's tisztelendő Hugo ur! nincs ma iskola?

Evans. Nem; Slender ur szapadsákot adott a' gyergegnek játszani.

Quicklyné. Az áldott lélek!

Pagené. Tisztelendő Hugo ur, férjem azt mondja, hogy fiam mit sem tanul könyvéből: kérem, intézzen hozzá nehány kérdést nyelvtanjából.

Evans. Jer ide, Vilmos: emeld fel fejedet; jer.

Pagené. Jer ide, kis ficzkó; emeld fel fejedet, felelj tanitódnak, ne félj.

Evans. Vilmos, hány szám van a' főnévpen?

Vil. Kettő.

Quicklyné. Valóban, azt hivém, hogy még egy szám van, minthogy az ember azt mondja, szent háromság!

Evans. Csendesen ön fecsekésével! — mi az szép, Vilmos?

Vil. Pulcher.

Quicklyné. Pujka? bizony szebb dolgok is vannak a' pujkáknál.

Evans. Ön iken ostopa asszony: gérem, hallkasson. Mi az lapis, Vilmos.

Vil. Az egy kő.

Evans. És mi az gő, Vilmos?

Vil. Kavics.

Evans. Nem az lapis; gérlek, tartsd eszedpen.

Vil. Lapis.

Evans. Jól van, Vilmos. Gi az, Vilmos, gi kölcsön adja a' nemszócsgákat?

Vil. A' nemszócskák a' névmástól kölcsönöztetnek; és igy ejtegettetnek, Singulariter, nominativo, hic, haec, hoc.

Evans. Nominatvo, hig, haeg, hog; — kérlek, figyelj: genitivo, hujus. No's, hogy van accusativusod?

Vil. Accusativo, hunc.

Evans. Gérlek, tartsd emlékezetességedpen, gyermegem: accusativo, hung, hang, hog.

Quicklyné. Inog, pang, log, ez tolvajoknak való deák nyelv, erről bizonyossá teszem önt.

Evans. Hagyjon fel csevegésével, asszony. Hogy van a' vocativus, Vilmos?

Vil. O — vocativo — o.

Evans. Tartsd eszedben, Vilmos, a' vogativus caret.

Quicklyné. Ez pedig igen jó gyökér.

Pagené. Csendesen.

Evans. Mi a' te genitiv casusod a' pluralisban, Vilmos?

Vil. A' casus genitivus?

Evans. Igen.

Vil. Genitivus, — horum, harum, horum.

Quicklyné. A' manó vigye Jenny' casusát! ha orron hurczol hármat! Piha! — Ne nevezd őt soha' gyermekem, ha nem becsületes személy ő.

Evans. Szégyeld makad, asszony.

Quicklyné. Rosszúl teszi ön, hogy illy szavakra tanítja a' gyermeket. — Megtanítja őt inogni, pangani, mit ugy is elég korán meg fog tanulni magából; és még rossz személyek' nevére is tanítja őt, szégyenlje magát.

Evans. Asszony, holdkóros vagy? És nincs értelmességed casusidra, és generid' számára? Te olly palga gereszténvi teremtés vagy, millyet csag kondolhatok.

Pagené. Kérlek, hallgass.

Evans. Mutass nekem most, Vilmos, egy gis ejdegetést, névmásidból.

Vil. Valóban, elfelejtettem már.

Evans. Az: qui, quae, quod, ha elfelejted qui, quae és quodidat mek foklak ütlegelni. Menj most játszani; menj

Pagené. Többet tud, mintsem gondoltam volna.

Evans. Jó, gyors felfokása van. Isten önnel, Pagené asszonysák.

Pagené. Isten önnel, jó tisztelendő Hugo ur. (*Hugo elm.*) Takarodjál haza, fiú. — Jer, igen sokáig késedelmezünk. (*Elmennek.*)

MÁSODIK JELENET.

Szoba Ford' házában.

Falstaff és Fordné föllépnek.

Fal. Fordné asszonyság, búja felemésztette szenvedésemet. Látom, hogy engedékeny ön a' szerelemben, és én bizonyitom, hogy egy hajszálig visszonozom azt; nem csak a' szerelem' egyszerű kötelességében, Fordné asszonyság, hanem annak minden diszével, kiegészitésével és szertartásával. De biztos-e most férje elől?

Fordné. Ő madarászaton van most, kedves sir John.

Pagené. (*künn*) Hejh! Fordné komasszony! hejh!

Fordné. Menjen be e' szobába, sir John.

(*Falstaff elmegy.*)

(*Pagené föllép.*)

Pagené. No, kedvesem! ki van e' házban önön kivül?

Fordné. Ej, cselédimen kivül senki.

Pagené. Valóban?

Fordné. Minden bizonnyal. — (*halkan*) Szóljon hangosabban.

Pagené. Valóban, örvendek, hogy nincs itt senki.

Fordné. Miért?

Pagené. Ej asszony, férje ismét régi szeszélyében van: annyit lármáz lent férjemmel; annyira gúnyolódik minden házas ember felett; annyira elátkozza Eva'

leányait, bármilly színűek legyenek, és üti öklével homlokát, kiáltozván: „nőjetek ki, nőjetek ki!“ hogy minden őrültség, mellyet valaha láték, csupán szelidségnek, udvariasságnak, és türelemnek látszott e' dühéhöz képest, mellyben most van. Örvendek, hogy nincs itt a' kövér lovag.

Fordné. Hogyan, róla szól-e?

Pagen. Csupán róla; és megesküszik rá, hogy midőn őt a' minap kereste, kosárban vitetett el innen: és erősen állítja férjemnek, hogy itt van most; 's elvonta őt az egész társasággal együtt a' madarászattól, hogy gyanujának egy másik tapasztalatát kisértse meg. De örvendek, hogy a' lovag nincs itt; most át fogja saját balgaságát látni.

Fordné. Milly távolságra van innen, Pagené?

Pagené. Igen közel ide; az utcza végén: ő azonnal itt lesz.

Fordné. El vagyok veszve! a' lovag itt van.

Pagené. Ugy hát meg fog ön gyaláztatni, és ő a' halál' embere. Milly nő ön! — El vele, el vele: inkább gyalázatot, mint gyilkosságot.

Fordné. Milly uton mehetne ki? mikép bocsáthatom őt ki? Ismét a' kosárba tegyem őt?

(*Falstaff berohan.*)

Fal. Nem, én többé nem megyek a' kosárba. Nem mehetek-e ki mielőtt ő bejő?

Pagen. Fájdalom, Ford ur' testvéri közül hárman, pisztolyokkal őrt állnak az ajtónál, hogy senki ki ne juthasson: máskép kilopódzkodhatnék, mielőtt jönne. De mit mivel ön itt?

Fal. Mit tegyek? — Majd felmászok a' kéménybe.

Fordné. O! ott szokták mindig elsütni madárpuskáikat. Másszon be a' kályhalyukba.

Fal. Merre van az?

Fordné. Ő keresni fogja ott is. Nincs itt szekrény, börönd, láda, fiók, kút vagy pincze, miknek lajstromáról meg nem emlékeznék, és rendre ki nem fogná kutatni: a' házban el nem rejthetjük önt.

Fal. Ugy ki megyek hát.

Pagené. Ha saját alakjában megyen ki, meghal ön, sir John. Hacsak álruhában nem megy ki, —

Fordné. Milly álruhába tehetjük őt?

Pagené. Fájdalom! Nem tudom. Nincs nőruha, melly elég bő lenne számára; másképp kalapot tehetett volna fel, kendővel felköthette volna arczát, egy másikat maga előtt tarthatandott, és igy elillanhatott volna.

Fal. Kedves angyalim, gondoljatok ki valamit: bármi különös, jobb leend egy szerencsétlenségnél.

Fordné. Szolgálóm nagynénjének, a' Brentfordi kövér nőnek egy ruhája van itt fenn.

Pagené. Ez becsületemre rá fog illeni; a' nő épen olly vastag mint ő: és szőrös kalapja és arczkendője is itt van. — Szaladjon fel sir John

Fordné. Menjen, menjen, édes sir John: Pagené és én majd valami vászont keresünk fejére.

Pagené. Gyorsan, gyorsan, mindjárt jövünk, hogy önt felöltöztessük; vegye fel ezalatt a' ruhát.

(*Falstaff elm.*)

Fordné. Szeretném, ha férjem találkoznék vele ezen alakban: ő ki nem állhatja a' Brentfordi vén asszonyt; megesküszik rá, hogy boszorkány ő; ezért is eltiltotta házamból és ütlegekkel fenyítette őt.

Pagené. Az ég vezérelje őt férjed' dorongja alá, és az ördög vezérelje azután a' dorongot.

Fordné. De jön-e férjem?

Pagené. Igen, ő valósággal jön, és a' kosárról is szól; mikép is tudhatta ezt meg?

Fordné. Azonnal megtudjuk; mert meg fogom szolgáimnak parancsolni, hogy vigyék el ismét a' kosarat, és találhozzanak vele az ajtóban, mint a' multkor.

Pagené. Jó, de azonnal itt lesz: menjünk és öltöztessük fel őt, mint Brentforti boszorkányt.

Fordné. Előbb értesitem szolgáimat, hogy mit tegyenek a' kosárral. Menjen fel, én azonnal vásznot hozok számára. (*Elmegy.*)

Pagené. Akasztófára, az elvetemedett ficzkóval. Nem bánhatunk vele elég rosszúl. Be fogjuk bizonyitni tettünk által, hogy nők vigak lehetnek, de becsületesek szinte; az nem tesz rosszat, ki gyakran tréfál és nevet; és igaz marad a' régi közmondás: „Lassú víz partot mos.“

(*Elmegy.*)

(*Fordné visszajő két szolgával.*)

Fordné. Menjetek legények, vegyétek fel ismét vállaitokra a' kosarat: urotok az ajtó előtt áll; ha azt parancsolja nektek, hogy tegyétek le, engedelmeskedjetek neki Gyorsan, siessetek. (*Elm.*)

1. *Szolga.* Jer, jer, emeld fel.

2. *Szolga.* Az ég adja, hogy ne legyen ismét lovaggal megtelve.

1. *Szolga.* Nem reménylem; inkább szeretnék szintannyi olmot hordani.

(*Ford, Page, Shallow, Caius és Evans Hugo föllépnek.*)

Ford. Igen, de ha igaznak mutatkozik, Page ur, van-e módja, ismét lemosni rólam a' bolondczimet? — Tegyétek le a' kosarat, gazemberek, — Hija csak valaki nőmet. — Férfi egy kosárban! — O ti keritő gazlatorok! Egy társulat, szegülés, czimboraság, összeesküvés van itt ellenem: de most meg fog az ördög gyaláztatni. — Hejh, feleség! Jer, jer elő: nézd csak, milly derék ruhát küldesz a' fehéritőre.

Pagené. Ej, ez már sok! Ford ur, önnek nem szabad többé szabadon járnia, önt meg kell kötözni.

Evans. Ej, ez holdkórsák: ez olly polond, miként veszett gutya.

Shal Ford ur, ez valóban nem jó, lelkemre, nem jó.

(*Fordné föllép.*)

Ford. Én is azt mondom, uram. — Jöjön ide, Fordné asszonyság; Fordné asszonyság, a' becsületes nő, tisztes feleség, az erényes teremtés, ki férjül olly szerelemféltő bolondot bir! — Én ok nélkül gyanakodom, asszonyom, nemde?

Fordné. Az ég tanúm, hogy ugy van, ha hűtlenséget teszesz fel rólam.

Ford. Jól mondád, szemtelen! csak igy tovább. Jer elő, gazember. (*Ki rántja a' ruhanemüket a' kosárból*)

Page. Ez már sok.

Fordné. Nem szégyenled magad? hadd e' ruhát békével.

Ford. Azonnal meg foglak találni.

Evans. Ez esztelensék. Fel agarja-e venni neje' ruháit? jöjön el innen

Ford. Üritsétek ki a' kosarat, ha mondom.

Fordné. No, férjem, no —

Ford. Page ur, a' millyen igaz, hogy férfi vagyok, tegnap kivitetett valaki házamból e' kosárban: mért nem lehetne benn ismét? Bizonyos vagyok benne, hogy házamban van: bizonyosan tudom, gyanúm alapos. — Vessétek ki nekem mind e' fehérneműt.

Fordné. Ha embert találsz itt benn, bolhaként fogod megölhetni.

Page. Itt senki sincs.

Shal. Lelkemre, ez nem szép, Ford ur; ez igen rossz öntől.

Evans. Ford ur, imádgoznia gell, és nem gell saját szive ábrándjait gövetnie: ez undok szerelemféltés.

Ford. Bizony, az, kit keresek, nincs itt.

Page. Sem másutt, csupán agyvelőjében létezik az.

Ford. Segítsetek még egyszer kikeresni házamat: ha meg nem találom azt, kit keresek, ne mutassatok kiméletet viszontagságim iránt, és legyek örökre gúnytok' tárgya az asztalnál; hadd mondjátok aztán rólam: „Olly féltő mint Ford, ki ürös dióhéjban kereste neje' kedvesét.“ Tegyétek meg akaratomat még egyszer; keressetek még egyszer velem.

Fordné. Hejh! Pagené! jöjön le a' vén asszonnyal együtt; férjem a' szobába akar menni.

Ford. Vén asszony! miféle vén asszony az?

Fordné. Ej, szolgálóm nagynénje, Brentfordról.

Ford. Egy boszorkány, egy szipa, egy vén gaz szipa! Nem tiltottam-e meg neki házamat? talán bizományokkal jön ő, nemde? Mi egyűgyű ficzkók vagyunk; 's nem tudjuk, mit hoz magával a' jövendölés' mestersége. Ő varázsokkal, büvös szavakkal, vonalokkal és efféle haszontalanságokkal működik; ez mind felülmulja elemünket: mi mit sem tudunk. — Jer le, te boszorkány, te czigánynő; jer le, ha mondom.

Fordné. Jól van — édes férjem, — uraim, ne engedjék a' vén asszonyt megvernie.

(*Falstaff bejő nő ruhában, és Pagené által vezettetve.*)

Pagené. Jer Csacska anyus; jer, nyujtsd ide kezedet.

Ford. Majd megcsacskázom őt. — El házamból, te boszorkány! (*megveri őt*) te gazszipa, te ringy-rongy-nép, te macskamajom, te szajha! ki, ki veled! Majd megbüvöllek, majd megjövendöllek. (*Falstaff elm.*)

Pagené. Nem szégyenli magát? Ugy hiszem, megölte a' szegény nőt.

Fordné. Bizonnyal teendi. — Ez szép színben tünteti fel önt.

Ford. Akasztófára a' boszorkánnyal.

Evans. Lelgemre, azt hiszem, hogy a' nő valóban poszorkány: én nem szeretem, ha egy nőnek nagy szagálla van; és én nagy szagállat vettem észre, arczgendője alatt.

Ford. Nem jőnek velem, uraim? kérem, kövessenek; lássák csak féltésem' kimenetelét. Ha ekkép kiáltottam nyom nélkül, ne higyenek nekem soha, ha ismét ugatok.

Page. Engedjünk még egy kissé szeszélyének. Jöjenek uraim. (*Page, Ford, Shal. és Evans Hugo elm.*)

Pagené. Valóban, irgalmasan megverte őt.

Fordné. Nem, lelkemre, ezt nem tevé; mint nekem látszék, igen irgalmatlanúl megverte őt.

Pagené. Én meg fogom a' dorongot szenteltetni, és az oltár felett fogom felakasztani: jutalomra méltó szolgálatot tett.

Fordné. Mit gondol ön? további bosszúval üldözzük-e őt, női becsületünk és jó lelkiismeretünk' megtartása mellett?

Pagené. A' kéj' szelleme, bizonyosan ki van belőle űzve: ha csak az ördög nem birja őt, minden jogszerűséggel, ugy hiszem, soha sem fog többé bennünket, rossz uton, megkisérteni

Fordné. Megmondjuk-e férjeinknek, mikép bántunk vele?

Pagené. Igen, minden esetre; már csak azért is, hogy ki kaparjuk férje' agyvelőjéből a' fintorképeket. Ha szíveik megengedik nekik, hogy a' szegény erénytelen kövér lovagot még tovább is kínozzuk, mi ketten ismét a' végrehajtók leszünk.

Fordné. Kezeskedem, hogy nyilvánosan meg fogják őt gyalázni, és ugy hiszem, nem is lenne a' tréfa tökéletes, ha nyilvánosan meg nem szégyeníttetnék.

Pagené. Jöjön ezzel a' kovácsműhelybe, adjuk meg neki alakját azonnal: nem szeretném, ha meghülnének e' dolgok. (*Elmennek.*)

HARMADIK JELENET.

Szoba a' térdkötőhözi fogadóban.

Fogadós és Bardolph föllépnek.

Bard. Uram, a' németek hármat kivánnak lovai közül: a' herczeg maga az udvarnál lesz holnap, és ők, elébe mennek.

Fog. Milly herczeg lehet ez, hogy olly titkosan jő? Mit sem hallottam róla az udvarnál. Hadd szóljak én azon urakkal; beszélnek ők angolúl?

Bard. Igen, uram; én be fogom őket hívni.

Fog. Oda adom nekik lovaimat, de jól megfizettetem velök; majd meghuzom őket: egy hétig állt házam parancsaikra; elutasítottam mind a' többi vendégemet: el kell indulniok; majd jól lefőzöm őket. Jer.

(*Elmegy*)

NEGYEDIK JELENET.

Szoba Ford' házában.

Page, Ford, Pagené, Fordné és Evans föllépnek.

Evans. Ez, nőtől a' leknagyopp erények egyike, mellyet valaha láttam.

Page. És ugyanazon pillanatban küldé el nektek e' két levelet?

Pagené. Ugyanegy óranegyedben.

Ford. Bocsáss meg nekem, feleség. Ezentúl tégy mit akarsz; inkább vádolom a' napot hidegséggel, mint téged könyelműséggel: becsületed olly erősen áll az előtt, ki nem rég eretnek volt, mint a' hit.

Page. Jól van, jól van; ne tovább. Ne legyen túlságos alázatosságában, millyen a' sérelemben volt; de mozditsuk elő szándékunkat. hadd rendeljék nejeink köztréfa végett, e' vén elhizott ficzkót még egyszer légyottra, hol aztán elfogjuk és megbüntetjük érte.

Ford. Erre nincs jobb mód, mint a' mellyről már szólottak.

Page. Hogyan? megüzenni neki, hogy éjfélkor találkozandnak vele a' mulatóerdőben? Nem! nem! ő nem fog eljőni.

Evans. Azt mondá, hogy a' folyópa dopatott, és irkalmatlanúl megveretett, mint vén asszony: ugy hiszem, félni fog és nem jövend el; húsa megpüntetett, ezért nem lesznek vágyai.

Page. Én is ugy hiszem.

Fordné. Gondolkozzatok csak a' felett, hogy mikép fogtok vele bánni, ha eljő, mi ketten majd gondolkozunk mikép hozzuk ide.

Pagené. Azon régi mese szállong itten, hogy Herne a' vadász, ki valaha itt a' Windsori erdőben erdész volt, az egész téli idő alatt, csendes éjfél' tájban, egy tölgyfa körül járkál, nagy csomós szarvakkal; és itt elégeti a' fát, megigézi a' barmot; a' tehenek' tejét vérré változtatja, és lánczokkal igen rémletesen és iszonyúan zörög. Önök hallottak e' kisértetről; és jól tudják, hogy babonás, gyenge elméjü elődjeink, igazságként vevék és hagyák korunknak e' Herne a' vadászróli mesét.

Page. Bizony, és ollyanok sem hiányzanak, kik félnek későn éjjel e' Herne' tölgyfája mellett elmenni. De mire szolgáljon ez?

Fordné. Tehát, tervünk ez; hogy Falstaff e' tölgyfa mellett találkozzék velünk, Herneként felruházva, iszonyú nagy szarvakkal fején.

Page. Jó, tegyük fel, hogy eljő, és méghozzá ezen alakban: ha ide hoztátok őt, mi történjék aztán vele? mi szándéktok van?

Pagené. Erre is gondoltunk ekképen. Anna leányomat, kis fiamat, és még három vagy négy hasonló nagyságút, kis szellemek, kisértetek és tündérekként zöldbe és fehérbe fogunk felöltöztetni, fejeiken koronákkal viasz-

gyertyákból és csörgetjükkel kezeikben. Egyszerre, ha majd Falstaff, Fordné és én ujra találkozunk, rohanjanak ők hirtelen ki a' fűrészveremből vad énekkel: látásukra mi ketten nagy ijedten elfutunk: mire aztán vegyék őt körül mindnyájan, és kisértetekként csipdessék a' vétkes lovagot; és kérdezzék tőle, mért merészel e' kisérteti órában annyira szent utjaikon járni, szentségtelen alakban.

Fordné. És mig el nem mondja az igazságot, csipdessék őt jól meg a' képzelt tündérek, és égessék meg viaszgyertyáikkal.

Pagené. Ha majd megtudjuk az igazságot, meg fogunk mindnyájan jelenni, leszarvazzuk a' tündért és Windsorig gúnyoljuk haza.

Ford. Meg kell a' gyermekeket erre jól tanítani, máskép soha sem fogják véghez vinni.

Evans. Én meg fokom a' gyermekeket tanítani, migép viseljék makokat; én makam is majom alakot veszek fel, hogy megégethessem a' lovakot viaszgyertyámmal.

Ford. Az gyönyörű lesz. Azonnal álarczokat megyek venni.

Pagené. Annám a' tündérek' királynéja leend, és szépen fel lesz öltözve fehér ruhába.

Page. E' selymet én fogom megvenni; — (*félre*) és egy úttal el fogja Slender leányomat szöktetni és megesküszik majd vele Etonban. (*hangosan*) Menjetek, és küldjétek azonnal Falstaffhoz.

Ford. És én ismét hozzá megyek, Patak név alatt, ő meg fogja nekem mondani minden szándékát. Ő bizonyosan eljövend.

Pagené. Ettől ne tartsatok. Menjetek csak és szerezzetek öltönyöket és más szükségeseket tündéreink' számára.

Evans. Fokjunk hozzá: ez gyönyörü mulatsák, és iken pecsületes gazság. (*Page, Ford és Evans el.*)

Pagené. Menjen, Fordné, és küldje Quicklynét sir Johnhoz, hogy meg tudjuk szándékát. (*Fordné elmegy*) Én *az* orvoshoz megyek: a' leányommali házasságomhoz ő birja megegyezésemet, és senki más. Ama Slender, noha szép jószágai vannak, valódi fajankó, és férjem legjobban szereti őt mindnyájok közül: az orvosnak sok pénze

van, és baráti hatalmasak az udvarnál: ő, senki más mint ő, kapja meg leányomat, és ha huszezer előkelőbb kérő jönne érte.

(*Elmennek.*)

ÖTÖDIK JELENET.

Szoba a' térdkötőhözi fogadóban.

A' fogadós és Simple föllépnek.

Fog. Mit akarsz golyhó? mi bajod butafejü? szólj, leheld ki, értekezzél; rövideden, gyorsan, fürgén, hímezés hámózás nélkül.

Sim. Ej, uram, én Slender ur' részéről jövök, hogy sir John Falstaffal szóljak.

Fog. Im' itt van szobája, háza, kastélya, nyugágya és tábori ágya: köröskörül be van festve frisen és ujonan a' tékozló' historiájával. Menj, kopogj és hid őt; ő majd Anthropophaginiaiként fog neked felelni: kopogj, ha mondom.

Sim. Egy vén, kövér asszony ment fel szobájába: én olly bátor leszek és várok, uram, mig ő lejő; vele van szóm, hogy igazat szóljak.

Fog. Micsoda! kövér asszony? még ki is rabolhatják a' lovagot: majd kiáltok rá. — Vitéz lovag! Vitéz sir John! szólj katonásan; itt vagy-e? Gazdád, Ephesiusod az, ki neveden szólít.

Fal. (*fenn*) Mit akarsz, gazdám?

Fog. Ime egy czigány Tartarus, ki kövér asszonyod lejöttét várja. Hadd őt lejőni, vitéz, hadd őt lejőni; szobáim tisztesek: piha! titkolódzás? piha!

(*Falstaff föllép.*)

Fal. Épen most volt nálam egy kövér asszony, gazdám, de elment már.

Simp. Kérem, uram, nem volt-e itt a' Brentfordi bölcs nő?

Fal. Igen, bizony itt volt, csigaház: mit akartál tőle?

Sim. Slender ur, az én uram hozzá küldött, az utczákon keresztül látván őt menni, hogy megtudja

tőle, hogy egy bizonyos Nymnál, ki őt megcsalta lánczáért, van-e e' láncz, vagy nincs.

Fal. Én szóltam erről a' vén asszonnyal.

Sim. És kérem, uram, mit mondott ő?

Fal. Ő bizony azt mondá, hogy ugyanazon ember, ki Slender urat csalárdúl megfosztotta lánczától, el is csente tőle.

Sim. Magam szerettem volna ez asszonnyal szólhatni, még egyéb dolgokról is kellett volna vele beszélnem: uram részéről.

Fal. Mik azok? Tudasd velünk.

Fog. Igen, mondd el gyorsan.

Sim. Nem szabad felfedeznem, uram.

Fog. Fedezd fel, vagy meghalsz.

Sim. Ej, uram, ezek csupán Page Anna kisasszonyt illették; meg kellett volna tudakolnom, hogy uram olly szerencsés leszen-e őt birhatni, vagy nem.

Fal. Ő valósággal az leend, ő olly szerencsés leend.

Sim. Miben, uram?

Fal. Hogy őt megnyeri — vagy nem. Menj, mondd, hogy a' vén asszony mondta nekem ezt.

Sim Lehetek olly bátor ezt mondhatni, uram?

Fal. Igen, ficzkó, és még bátrabb is lehetsz.

Sim. Köszönöm nagyságodnak. Meg fogom uramat e' hirekkel örvendeztetni. (*Simple elm.*)

Fog. Te tudós vagy, tudós vagy, sir John. Volt-e nálad csakugyan bölcs asszony?

Fal. Igen, kétség kivül; volt nálam egy, ki több elménczségre tanított engem, mint a' mennyit éltemben valaha tanultam azelőtt: és én ezért mit sem fizettem, sőt engem fizettek a' tanulásért!

(*Bardolph föllép.*)

Bard. Jaj! jaj! uram! Gazság! merő gazság!

Fog. Hol vannak lovaim? jót mondj felölök varletto!

Bard. Megszöktek a' gazemberekkel együtt! mert alig hagytam el Etont, levetettek az egyik lóról egy ganajgödörbe; megsarkantyúzák a' lovakat és elhaladtak mint három német ördög, mint három Faustus.

Fog. Csupán a' herczeg elébe mentek, oktondi. Ne mondd mindjárt, hogy megszöktek, a' németek becsületes emberek.

(*Evans Hugo föllép.*)

Evans. Hol a' fokadós?

Fog. Mit kiván tőle tisztelendő ur?

Evans. Vigyázzon pirtokára: ében most jött egy parátom a' várospa, ki azt mondja, hogy van három cousins germains, gig lovakért és pénzért rászedtek minden fokadóst Reading, Maidenhead és Colebrookban. Én jó szándékpól mondom ezt önnek, lássa; mert ön ogos, tele van vik ötletekkel és tréfákkal, és illetlen volna, ha rászedetnék. Isten önnel. (*Elm.*)

(*Caius föllép.*)

Caius. Hol van az enyém hôte de la jarretière?

Fog. Itt vagyok orvos ur a' legnagyobb perplexitásban és legkétségesb dilemmában.

Caius. Én nem tudok, mi lenni az; de mondták nekem, hogy ön nagy készületek teszi egy Németországi 'erczeg' elfogadására: enyém becsületre, nincs 'erczeg, kiről az udvar tudja, 'ogy jön. Én ezt jó szándékból mondok önnek: adieu! (*Elm.*)

Fog. Ordits és kiálts gazkopé! menj. — Segits nekem lovag; el vagyok veszve. — Szaladj, repülj, ordits és kiálts gazember! — El vagyok veszve.

(*A' fogadós és Bardolph elm.*)

Fal. Szeretném, ha az egész világ rászedetnék, mert engem is rászedtek, és még meg is vertek. Ha egész az udvar' füléig jutna, mikép alakultam át, és mint mosatott és veretett meg átalakulásom, kiolvasztanának zsiromból cseppenként, és megkennék velem a' hajósok csizmáit: jót állok érte, hogy megostoroznának finom elméncségeikkel, mig össze nem esném mint egy aszalt körte. Nem volt szerencsém mióta hamisan esküvék a' primeronál. (kártyajáték) Bizony, ha lélekzetem elég hosszú volna imáim' elmondására, megbánnám vétkeimet.

(*Quicklyné föllép.*)

No's, honnan jösz?

Quicklyné. Mind a' két részről, lelkemre.

Fal. Az ördög vigye el az egyik részt, és nagyanyja a' másikat, ugy gondoskodva van, mindkettőjökről. Én többet szenvedtem miattuk, mint a' mennyit az ember' alkotmányának undok gyarlósága elbirhat.

Quicklyné. És nem szenvedtek ők is? Igen; ezért jót állok, főleg az egyik közülök: Fordné, a' jó lélek, feketére és kékre van veretve, annyira, hogy egy fehér foltot sem láthat rajta.

Fal. Mit mondasz nekem feketéről és kékről? Én magam a' szivárvány minden szineibe verettem, és csaknem tömlöczbe zárattam, mint Brentfordi boszorkány: ha eszem' bámulandó ügyessége és egy agg nő tagjártatásának utánozása engem meg nem mentettek volna, boszorkányként kalódába, nyomorult kalódába tétetett volna engem, ama gaz rendőrbiztos.

Quicklyné. Uram, engedje, hogy szobájában szólhassak önnel, meg fogja hallani, mint folynak a' dolgok, és bizonyossá teszem önt, hogy meg lesz elégedve. Ime egy levél, melly némilly felvilágositást adand önnek. Jó lelkek! mennyi bajba kerül titeket összehozni. Egy közületek, bizonnyal rosszúl szolgál az égnek, hogy ekkép megakadályoz benneteket.

Fal. Jer fel szobámba. (*El mennek.*)

HATODIK JELENET.

Más szoba a' térdkötőhözi fogadóban.

Fenton és a' fogadós föllépnek.

Fog. Fenton ur, ne szóljon hozzám: szivem nehéz; felhagyok mindennel.

Fent. De hallgass rám. Segits nekem tervemben, és a' millyen igaz, hogy nemesember vagyok, száz forinttal többet adok neked tiszta aranyban, mint a' mennyi vesztességed.

Fog. Meg fogom önt hallgatni, Fenton ur; és legalább hallgatni fogok.

Fent. Néha néha, közöltem veled mély szerelmemet, mellyel a' szép Page Anna iránt viseltetém, ki

viszonozta vonzalmamat, (a' mennyire ő maga szabadalmat adhat magának), kívánatom szerint. Levelem van tőle, melly olly dolgokat foglal magában, miken bámulni fogsz; ennek tréfája olly összeköttetésben áll ügyemmel, hogy kettőjök közül egyet sem tehetek érthetővé, ha mind a' kettőt el nem mondom; — ebben nagy szerepet játszik a' kövér Falstaff: a' tréfa lefestését im' itt mutatom neked. (*Egy levelet mutat elő*) Halld csak jó gazdám: ma éjjel kedves Annámnak a' tündérkirálynét kell játszania, Herne' tölgyfája mellett, épen éjfél és egy óra közt; mi okból, az itt áll; melly álruhában, mialatt még más tréfák szövődnek, atyja' parancsa szerint el kell szöknie Slenderrel és azonnal megesküdni vele Etonban: ő ebbe megegyezett. Most, barátom, anyja, ki igen ellenzi e' házasságot és szilárdan ragaszkodik Caius orvoshoz, feltette magában, hogy ez szinte elorzandja leányát (mialatt más mulatság foglalja el a' többiek figyelmét), és azonnal megesketteti magát vele a' dékánságban, hol egy pap várakozand rájok: Anna látszólag engedelmeskedvén anyja tervének, az orvosnak is szavát adá. — Most igy áll a' dolog: atyja azt akarja, hogy egészen fehérbe öltözzék, és e' ruhában, ha Slender alkalmasnak látja az időt, megfogja őt kezénél és megkéri, hogy jőne vele, elmenjen vele: — anyja pedig, hogy jobban kijelelje az orvosnak, (minthogy mindnyájan álorczásan és álruhában lesznek) azt kívánja, hogy egészen zöldbe legyen öltözve, lefüggő szalagokkal, mik feje körül fognának lobogni; és ha az orvos elérkezettnek kémleli az alkalmat, kezénél fogja őt; és a' leány megigérte, hogy e' jelre elmenend vele.

Fog. Kit szándékozik ő megcsalni? atyát-e vagy anyját?

Fent. Mind a' kettőt, jó gazdám, hogy velem jöhessen: és most ez a' fődolog, — hogy megszerezd a' papot, ki a' templomban várakozzék ránk éjfél és egy óra közt, és a' házasság jogszerű neve alatt megadja szíveinknek az egyesítő szertartást.

Fog. Jó, mozdítsa elő szándékát: én a' plebánoshoz megyek. Hozza csak el a' leányt, a' pap nem fog hiányzani.

Fent. Ugy örök hálával fogok neked tartozni; 's ezen kívül mindjárt megjutalmazlak. (*Elmennek.*)

ÖTÖDIK FELVONÁS.

ELSŐ JELENET.

Szoba a' térdkötőhözi fogadóban.

Falstaff és Quicklyné föllépnek.

Fal. Kérlek, szünj meg fecsegéseddel; — menj: — én megtartom szavamat. Ez most harmadszor történik; reménylem, hogy szerencsét hozand a' páratlan szám. Hagyj magamra. Azt mondják, hogy szent a' páratlan szám, születésre, véletlen eseményekre vagy halálra nézve. — Eredj.

Quicklyné. Gondoskodni fogok lánczról, ön számára, és minden lehetségest elkövetendek, hogy egy pár szarvat szerezzek önnek.

Fal. Menj, ha mondom; az idő mulik; emeld fel fejedet és menj. (*Quicklyné elm.*)

(*Ford föllép*)

Ej Patak ur! Patak ur. ma éjjel menend véghez a' dolog vagy soha. Legyen éjfélkor a' mulató kertben Herne' tölgyfája mellett, és ön csodákat fog látni.

Ford. Nem ment-e tegnap hozzá, uram, miután mondá, hogy magához rendelé önt?

Fal. Szegény vén emberként mentem hozzá, Patak ur, a' mint ön most is láthatja; de mint szegény vén asszony jövék tőle vissza, Patak ur. Ama gazemberben, férjében, a' szerelemféltésnek legravaszabb őrült ördöge lappang, Patak ur, melly valaha bolondot vezérelt. Elmondandom önnek. — Ő irgalmatlanúl megvert, midőn egy nő alakjában valék; mert férfi alakban, Patak ur, nem félek a' zugolyával ellátott Goliathtól sem, minthogy jól tudom, hogy az élet merő fonalcséve. Én sietek: jöjön velem; mindent el fogok önnek mondani, Patak ur. Mióta ludakat nem koppasztottam, iskolát nem mulasztottam el, vagy csigát nem hajtottam, nem tudtam, mit teszen megveretni, egész máig. Kövessen engem: különös dolgokat fogok önnek elbeszélni e' gaz Fordról, kin megbosszulandom

magam ma éjjel, és ön' kezeibe játszandom nejét. — Kövessen engem. Különös dolgok vannak készülőben, Patak ur: jöjön velem.

(*Elmenek.*)

MÁSODIK JELENET.

A' windsori mulaterdő.

Page, Shallow és Slender föllépnek.

Page. Jertek, jertek: mi a' kastélyárokban fogunk leselkedni, mig tündérink' fényét nem látjuk. — Slender fiam, emlékezzék leányomra.

Slen. Igen, minden bizonnyal; én beszéltem vele, van bizonyos jelszavunk is, melly által egy másra ismerhetünk. Én ahhoz megyek, ki fehérbe lesz öltözve és azt kiáltom „pszt"; mire ő visszakiált nekem „csitt", és ez által megismerjük egymást.

Shal, Ez ugyan jó: de mire való önnek „pszt"-je, 's az ő „csitt"-je? A' fehér öltöny eléggé ki fogja őt tüntetni. — Tizet ütött az óra.

Page. Az éj sötét; a' gyertyafény és a' tündérek jól fognak ehhez illeni. Az ég pártolja tréfánkat! Senki sem akar rosszat az ördögön kivül, és ezt szarvain fogjuk megismerni. Menjünk tovább; kövessetek.

(*Elmennek.*)

HARMADIK JELENET.

Utcza Windsorban.

Pagené, Fordné és Caius orvos föllépnek.

Pagené. Orvos ur, leányom zöldbe van öltözve: ha alkalmasnak látja az időt, fogja meg kezét, siessen el vele a' dékánságba, és végezze el gyorsan. Menjen előre a' mulatóerdőbe: mi ketten együtt menendünk.

Caius. Tudok, mit kell engem tenni. Adieu.

Pagené. Isten önnel, uram. (*Caius elm.*) Férjem nem fog annyira örvendeni Falstaff' kijátszatásán, mint bosszankodni az orvosnak leányommali házasságán; de ez mit sem tesz; jobb egy kis szidalmazás, mint nagy szivbú.

Fordné. Hol van most Anna, és tündérserge? és a' walisi ördög, Hugo?

Pagené. Mindnyájan egy veremben leselkednek Herne' tölgyfájához közel, elfedett gyertyákkal, miket egyszerre kitárandnak az éj sötétségébe, mihelyt mi Falstaffal találkozunk.

Fordné. Ez minden esetre meg fogja őt ijeszteni.

Pagené. Ha meg nem ijed. ki fog gúnyoltatni; ha megijed, mindenkép ki fog gúnyoltatni.

Fordné. Szépen rá fogjuk szedni

Pagené. E' kéjvadászok fájtalansága ellenében, nem hitszegők azok, kik megcsalják őket

Fordné. Közelg az óra: el a' tölgyfához, a' tölgyfához! (*Elmennek.*)

NEGYEDIK JELENET.

A' windsori mulató erdő.

Evans Hugo és tündérek föllépnek.

Evans. Tipegjetek, tipegjetek, tündérek: jertek; és emlégezzetek vissza szerepeitekre. Legyetek pátrak gérlek; gövessetek a' gödörbe, és ha a' jelszavagat mondom, tegyetek mint nektek parancsoltam. Jertek, jertek; tipegjetek, tipegjetek. (*Elmennek.*)

ÖTÖDIK JELENET.

A' mulatóerdő' egy másik része.

Falstaff álruhában és szarvas fejjel jő be.

Fal. A' windsori harang tizenkettőt ütött; közeledik a' percz. Most, segitsetek nekem, ti hövérű istenek! — emlékezzél vissza, Jupiter, hogy bika lettél Europád'

kedvéért; a' szerelem rakta rád a' szarvakat. — O hatalmas szerelem! ki némilly tekintetben az állatot emberré, más tekintetekben megint az embert állattá teszed! — Te is, o Jupiter, hattyúvá levél Leda iránti szerelemből; — O mindenható szerelem! milly közel ért ama isten egy lud' alakjához! — Az első hiba, egy barom alakjában követtetett el; — O Jupiter, milly baromi hiba! a' második hiba pedig madáralakban: emlékezzél erre vissza, Jupiter; jó madár valál. — Ha istenek birnak heves vérrel, mit tegyenek a' szegény emberek? Mi engem illet, én itt egy windsori szarvas vagyok, és ugy hiszem a' legkövérebb az egész erdőben: küldj nekem hüvös időt, Jupiter, vagy ki ocsárolhat engem, ha kiizzadom fagyúmat? ki jő itt? szarvastehenem?

(*Fordné és Pagené föllépnek.*)

Ford. Sir John? itt vagy kedvesem? itt vagy szarvasom?

Fal. Szarvastehenem a' fekete tollbokrétával? Hadd hullasson az ég esőként burgonyákat; hadd mennydörögjön a' „zöld ujjak" nótájára; jégesőként hulljon czukorsütemény és hó helyett mandolás bogácsok; jöjön egész vihara a' kisértéseknek, én itt keresek menedéket. (*megöleli őt*)

Fordné. Pagené velem jött, kedvesem.

Fal. Osztozzatok rajtam, mint valami ajándékszarvason, mindegyiknek egy czomb: én megtartom magamnak oldalbordáimat; vállaimat e' mulatóhely' őrjének, és szarvaimat férjeiteknek hagyom örökbe. Nem vagyok-e vadász? ha! Nem szólok-e mint Herne az erdész? Ej, most az egyszer lelkiismeretes gyermek az én Cupidom; kárpótlást nyujt. A' millyen igaz, hogy hű lélek vagyok, isten hozott benneteket. (*Künn zajtámad.*)

Pagené. Jaj! mi zaj ez?

Fordné. Az ég bocsássa meg bűneinket!

Fal. Mi lehet ez?

Pagené. } El innen, el! (*Elfutnak.*)
Fordné. }

Fal. Ugy hiszem, nem akarja az ördög, hogy elkárhoztassam, félvén, hogy az olaj, melly bennem van, felgyujtaná a' poklot; máskép soha sem állná el ekkép utamat.

(*Evans Hugo mint satyrus, Quicklyné és Pistol,— Page Anna mint tündérkirályné, öccsetől és másoktól kisérve, kik szinte tündérekként vannak felöltözve, és viaszgyertyákat hordanak fejeiken, föll pnek.*)

Kir. Ti fekete, szürke, zöld és fehér tündérek, ti holdkóborok és éjjeli árnyak, ti árvái a' szilárd sorsnak, teljesitsétek kötelességtöket és foglaljátok el hivatáltokat. — Hirnök manó! intsd a' tündéreket hallgatásra.

Pist Hallgassatok ti szellemek! némuljatok el ti légi hangok! 'S te tücsök ugorjál Windsor' kéményibe; hol még össze nincs kaparva a' tűz, 's le nincs söpörve a' tűzhely, ott olly kékké csipd a' szolgálót, mint millyen az áfonya: ragyogó királynénk gyülöli a' szennyet és a' rendetlenséget.

Fal. Ezek tündérek, és ki hozzájok szól, meghal, én behunyom szemeimet és lefekszem. Senkinek sem szabad munkáikat látni: (*Arczára fekszik le*)

Evans. Hol van a' gyöngylidércz? Menj te, 's a' hol leányt találsz, gi mielőtt elaludt volna, háromszor elmondta imáját, annak fégezd képzelődése' szerkezetét, aludjék ő olly mélyen mint a' kondatlan gyermekség, de azoknak, kik alusznak és nem kondolnak pűneikre, csipd össze karjaikat, lápaikat, hátaikat, vállaikat oldalpordáikat és szárcsontjaikat.

Kir. Rajta, rajta! Keressétek ki a' windsori kastélyt belőlről és kivülről, ti tündérek: hintsetek minden szent szobára szerencsét, hogy egész az itélet' napjáig olly ép állapotban maradjon, mint a' millyenben állnia kell, hogy érdemes legyen a' birtokosra, és a' birtokos rá. Dörzsöljétek a' különféle rendszékeket balzsamnedvvel és minden jó illatú virággal: áldva legyen örökre minden szép beiktatás, diszöltöny és becsületes czimerű sisak! és ti mezői tündérek, énekeljetek éjjelenként kört képezve, kereket, mint minő a' térdkötő kerülete: a' nyom, mellyet körötök maga után hágy, zöld legyen, és bujább friseségűnek tessék a' szemnek, mint az egész mező, és irjátok fel a' smaragd pázsitra, biborszinű, kék és fehér virágokkal: „Honi soit qui mal y pense"; hogy hasonló legyen a' zafir-, gyöngyök- és gazdag himzéshez, mik körül csatolják a' szép lovagok' hajlongó térdeit:

mert a' tündérek virágokat használnak betűkként El innen! oszoljatok el! De mig egyet nem üt az óra ne feledjük szokott tánczunkat, Herne a' vadász' tölgyfája körül.

Evans. Gérlek, gulcsoljátok össze gezeiteket: szedjétek magatokat rendbe; husz fénypogár lámpáink lesznek, hogy a' fa' körüli lejtésinket vezéreljék. De álljatok mek! én a' gözépviláknak egyik emberét érzem.

Fal. Az ég oltalmazzon engem e' walisi lidércz ellen, máskép egy darab sajttá varázsol ez engem!

Pist. Undok féreg, már születésedkor is lenézettél.

Kir. Érintsétek ujjhegyeit próbatűzzel: ha tiszta ő, ugy visszahajol a' láng, és nem okoz neki fájdalmat; de ha összerázkodik, ugy romlott szív' husa ez.

Pist. Egy vizsgálat! ide.

Evans. Jertek, ugyan tüzet fog-e ezen tuskó?

(*Megégetik viaszgyertyáikkal.*)

Fal. Jaj, jaj, jaj!

Kir. El van romolva, el van romolva és bemocskolva kéjvágygyal! Vegyétek őt körül, tündérek, énekeljetek neki gunydalt, és a' mint szökdécseltek, csipjétek meg rendre.

É N E K.

Gyalázat a' vétkes képzelődésre!
Gyalázat a' kéj és bujaságra!
A' kéj csupán vérmes tűz,
Mellyet buja vágy föléleszt,
És táplál a' szivben; mellynek lángjai felcsapnak
Magasabbra és magasabbra, a' mint a' gondolat felfúja őket.
Csipjétek meg őt tündérek sorban!
Csipjétek meg undoksága miatt;
Csipjétek, égessétek és forgassátok meg őt,
Mig elaludnak a' gyertyák, a' csillagok' ragyogása és a' holdfény.

(*Ez ének alatt megcsipik a' tündérek Falstaffot: Caius orvos bejő egy felől, és ellopódzik egy zöldbe öltözött tündérrel; Slender másfelől jő be és elillan egy fehérbe öltözött tündérrel; ezek után Fenton jő és ellopódzik Page Annával. Vadászzaj hallatszik kívülről. A tündérek elfutnak mind. Falstaff leveti szarvas fejét és felkel.*)

(*Page, Fora, Pagené és Fordné bejőnek és megfogják őt.*)

Page. Nem, ne fusson el, megkaptuk most; senki sem segit önön többé, mint Herne a' vadász?

Pagené Kérlek, hagyjátok abba; ne űzzétek e' tréfát tovább. — No, jó sir John, mint tetszenek önnek a' windsori víg nők? látod-e ezeket, férjem? nem illenek-e e' szép szarvak jobban az erdőbe, mint a' városba

Ford. No's uram, ki most a' megcsalatott férfi? — Patak ur, Falstaff gazember, megcsalatott gyáva ficzkó; ime szarvai, Patak ur: és Patak ur, ő Ford birtokából mit sem élvezett, mint ruhakosarát, dorongját, és husz font sterlinget, melly utóbbit vissza kell fizetnie Pataknak: ezért elfogattak lovai, Patak ur.

Ford. Sir John mi szerencsétlenek valánk; nem egyesülheténk soha. Én soha sem fogadom önt többé kedvesemmé, de mindig szarvasomnak fogom önt tartani.

Fal. Át kezdem látni, hogy szamárrá tettek.

Ford. Igen és ökörré szinte; mind a' kettőnek bizonyitványai jelen vannak.

Fal. És ezek nem voltak tündérek? Háromszor vagy négyszer is gondolám, hogy nem tündérek; de lelkem' vétkessége, 's itélő tehetségim hirtelen meglepetése a' csalás kézzelfoghatóságát ama erős hiedelemre hajlitták, hogy tündérek ezek, minden józan ész és okosság daczára. Lássák csak, milly bolonddá tétethetik az ész, ha rossz uton jár.

Evans. Sir John Falstaff, szolkáljon istennek, hagyja el vágyait, és a' tündérek nem fogják önt megcsíbni.

Ford. Jól mondá ön ezt, lidércz Hugo ur.

Evans. És hagyjon ön is fel szerelemféltésivel, gérem.

Ford. Én soha sem gyanakodom többé nőmre, míg jó angolúl nem udvarolhatsz neki.

Fal. A' napra tettem én agyvelőmet, és megszárítottam-e, hogy el nem birá kerülni ez illy nagy elbolondítást? És még e' valisi kecskének is szolgáljak paripául? Bolondsapka diszesítsen-e? Ideje volna, hogy megfulnék egy darab pirított sajton.

Evans. A' zajt nem használható a' fajköpülésre: önneg hasa merő faj.

Fal. Zajt és faj! *) Meg kell-e élnem, hogy olly ember szedjen rá, ki túrós lepényekké tördeli az angol nyelvet? Az elég arra, hogy megszüntessen minden bújaságot és éjjelizést az egész országban.

Pagené No's, sir John, azt hiszi ön, hogy habár nyakra főre kivetettük volna szíveinkből az erényt, és minden lelkiismeret nélkül a' pokolnak szántuk volna el magunkat, az ördög önt valaha bájlónak tette volna szemeinkben?

Fo d. Micsoda, illy plum-puddingot? illy gyapjúzsákot?

Pagené. Illy kitömött férfit?

Page. Ki vén, hideg, elavult, és hiállhatatlan bélekkel bir?

Ford. És ki rágalmazó mint az ördög?

Pagené. És szegény mint Hiob?

Ford. És olly gonosz mint neje?

Evans. És gedveli a' pujaságot, a' gorcsmákat, az aszszúbort, a' bort, méhsert és más italokat, a' káromkodást, tobzódást és mindenféle zajonkásokat.

Fal. Jó, ám legyek textusa: ön meggyőzött; én le vagyok alázva; nem vagyok képes e' walisi flanelnek felelni. Maga a' tudatlanság ólomként terhel engem: bánjatok velem tetszéstök szerint.

Ford. Ej, uram, mi Windsorba fogjuk önt vezetni bizonyos Patak urhoz, kit rászedett pénzeért, 's kinek keritője akart lenni: mind azok után, miket szenvedett, még a' legcsipősb fájdalma, a' pénz visszafizetése leend.

Fordné. Nem, férjem, hadd ez öszveget birtokában engesztelés' fejében, és legyünk ezután barátok.

---

*) Sajt és vaj helyett.

Ford. Ám legyen, ime kezem: végre minden meg van bocsátva.

Page. Légy vidám, lovag: ma estve vacsorálni fogsz házamban; hol kivánom, hogy kinevesd nőmet, ki most téged nevet ki. Mondd neki, hogy Slender ur elvette leányát.

Pagené. (*félre*) Orvosok kételkednek e' felett; ha Page Anna az én leányom, ugy jelenleg Caius orvos' felesége.

(*Slender föllép.*)

Slen. Hejh! ho! ho! Page atyús!

Page. Hogyan fiam! hogyan! már végeztél?

Slen. Végeztem-e! — Tudatni fogom ezt, a' legelőkelőbbekkel Glocestershireben, vagy máskép akasszanak fel!

Page. Mit, fiam?

Slen. Én átmegyek Etonba, hogy megesküdjem Page Annával, és a' nő nagy kamasz fiú volt: ha a' szentegyházban nem leendett, majd kilódítottam volna őt, vagy ő lódított volna ki engem. Ha nem gondoltam, hogy Page Anna volt, ne mozdulhassak soha, és ő pedig postalegény volt.

Page. Ugy hát éltemre mondom, eltévesztette.

Slen. Minek mondja ezt nekem? Hiszen ugy is tudom minthogy a' fiút leánynak gondoltam. Ha elvettem volna őt, noha nőruhában volt, nem kellett volna nekem.

Page. Ej, saját balgasága oka mindennek. Nem mondám önnek, miképen ismerheti meg leányomat öltözetéről?

Slen. Én ahhoz menék, ki fehérbe volt öltözve, és azt kiáltám „pszt", mire ő „csitt"tel felelt, a' mint én és Anna megegyeztünk; és még sem volt Anna, hanem a' postalegény.

Pagené. Jó György, ne haragudjál; én tudtam szándékodat zöldbe öltöztettem leányomat, és ő most valót szólva a' dékánságban van az orvossal, és már ennek neje.

(*Caius orvos föllép.*)

Caius. Hol van Page asszonyság? enyém istenre, én meg vagyom csalatva; én elvettem un garçon, egy fiú; un paysan, enyém istenre, egy fiú: ez nem Anna Page; enyém istenre, én meg vagyom csalatva.

Page. Nem vette el azt, ki zöld ruhában volt?

Caius. Igen, enyém istenre, és ez fiú: enyém istenre, én fel fogok lázasztani egész Windsor.

(*Caius elmegy.*)

Ford. Ez különös. Ki kapta meg a' valódi Annát?

Page. Szivem már sejditi. Itt jő Fenton ur.

(*Fenton és Page Anna föllépnek.*)

Ej, Fenton ur!

Anna. Bocsánat, jó atyám! jó anyám, bocsánat!

Page. Ej, kisasszony; miképen történt, hogy ön nem ment Slender urral?

Pagené. Mért nem mentél el az orvossal, leány?

Fent. Önök megijesztik őt, hallják tehát az igazságot. Önök galádúl férjhez akarták adni, hol a' szerelemben semmi arány nem volt. Való igaz, hogy én és ő, kik rég óta el vagyunk egymásnak jegyezve, olly biztosak vagyunk most, hogy mi sem választhat el bennünket. De a' hiba, mellyet elkövetett szent; és e' csalás elveszti az ámítás' nevét, vagy a' szófogadatlan, engedelmetlen leány czimét, minthogy ez által ezer istentelen, átkos órát került ki, miket a' kénytelen házasság számára magával hozott volna.

Ford. Ne nehezteljetek: ezen többé nem lehet segíteni: — Szerelemben, magok az egek igazgatják a' kormányt.

Fal. Minthogy különösen engem választottak czélúl örvendek, hogy önök nyila visszapattant rólam.

Page. Ej, mit tegyen az ember? Fenton, az ég áldjon meg téged. Mit meg nem lehet változtatni, azt abban kell hagyni.

Fal. Ha éjjeli kutyák szaladoznak, mindenféle szarvasok vétetnek üzőbe.

Evans. Tánczolni fokok és czugorsüteményeket enni a' lakodalmon.

720264

, én sem neheztelek többé. — Fenton ur,
ím napokkal áldja meg önt. — Jó fér-
indnyájan haza, és nevessük még egyszer
ndalló mellett; sir John és önök mind-

egyen. — Sir John, ön mégis megtar-
ak adott szavát; mert ő ma éjjel Fordné
odni.

(*Mind elmennek.*)

Pagené. Ej, én sem neheztelek többé. — Fenton ur, az ég sok vidám napokkal áldja meg önt. — Jó férjem, menjünk mindnyájan haza, és nevessük még egyszer e' tréfán, a' kandalló mellett; sir John és önök mindnyájan!

Ford. Ám legyen. — Sir John, ön mégis megtartandja Patak urnak adott szavát; mert ő ma éjjel Fordné mellett fog nyugodni.

(*Mind elmennek.*)

72026/1

720264

DEBRECENI EGYETEMI KÖNYVTÁR
Lelt.
23.237-1955

GEIBEL KÁROLY'

könyvkereskedésében Pesten

(Nagy Kristof tér) és általa a' hon' minden könyvárusainál, valamint a' fordítónál (Ujvilágutcza, vaskapunál 1-sö emelet) előfizetés nyittatik:

Shakspeare összes szinmüveire

Először teljesen forditva az eredetiből

Lemouton Emilia

által.

Dumas, a' szellemdús frank iró azt mondja: hogy isten után Shakspeare az, ki legtöbbet teremtett. Mennyiben alapos ez állitás, azt a' nyájas olvasó nem sokára maga fogja megitélhetni; annyi bizonyos, hogy ezen általánosan dicsőitett költő' szellemét minden mivelt nemzet igyekezett irodalmában meghonosítni — fájdalom! — egyedül a' magyar nem, melly e' teremtő lángészt mind eddig csaknem egészen nélkülözte. Ezen szemrehányástól irodalmunkat továbbra megóvni, czélomúl tűztem; 's a' feladat' nehézségével szembetéve csekély tehetségemet, a' siker' reményét honleányi kötelességem' érzetének erejébe és azon tudatba helyezem, hogy nyelvünk szóbőségre, hajlékonyságra és fenségre nézve mindazokat fölülhaladja nyugoti szomszédai közül, hol e' feladat megkisértetett. Akár minő szerencse ápolja vállalatomat, legnagyobb jutalmam leend, ha a' hon' és mivelődés oltárára szentelt csekély hozományom — addig legalább, mig e' hézag nálam avatottabb elme által pótolva nem lesz — nem vettetik meg. — Minthogy a' költőt egész pongyolaságában és fenségében szándékom visszatükrözni, jónak véltem e' müvét folyóbeszédben fordítni, és igy hazánk' minden osztályinak érthetőbbé is tenni. Az egész kiadás 38 füzetből álland, mellyek közül minden két hétben egyegy jelenend meg.

Előfizetési ár.

Füzetenként 15 kr. pengő pénzben.

Az első füzet átvételével nyugtatvány mellett egyszersmind letétetik előre a' következő füzet ára is, miért az utolsó aztán ingyen fog kiszolgáltatni.

Ki azonban az egész műre egyszerre kiván előfizetni, a' 38 füzetet 18 ftért vált. kapja meg.